פרוטוקול ישיבת מליאת המועצה ה-9 מן המניין לשנת 2026

שהתקיימה ביום שלישי, י״ט באלול התשפ״ו, 1/9/2026

משתתפים:

חברי מועצה:	מר אלעד ארזי	- ראש המועצה
	ד״ר לורן אבישר אביטן	- חברת מועצה
	מר צחי אוזן	- חבר מועצה
	גב׳ ברוריה אליעז	- חברת מועצה
	גב׳ מירית בן אשר	- חברת מועצה
	גב׳ מרים אלגרבלי	- חברת מועצה
	ד״ר ענבר כהן	- חברת מועצה
	פרופ׳ עופר לוי	- חבר מועצה
סגל:	גב׳ חלי אללוף יום טוב	- מנכ״לית
	מר שמואל לביא	- מבקר המועצה
	עו״ד עומרי מאירי	- יועמ״ש
	גב׳ יעל חמאוי	- מנהלת המתנ״ס
	גב׳ ימית לוי	- גזברית המועצה
מוזמנים:	מר אליעזר יעקב	- אשכול נגב מזרחי
	גב׳ דגנית כהן אביטל	- גזברית, אשכול נגב מזרחי

ע ל ס ד ר ה י ו ם :

1. **דיווח ראש המועצה.**
2. **אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין 8-2026.**
3. **אישור פרוטוקול שימוש בשם המועצה לצורך רישום קבוצת כדורגל מיום רביעי ה-12/8/26.**
4. **הגדלת תב"ר 451- תכנון והקמת היכל התרבות.**
5. **הצגת אשכול נגב מזרחי.**
6. **אישור היקף למשרתו של רב המועצה.**
7. **שאילתות.**

פרוטוקול

<u>אלעד ארזי:</u> טוב, אז אני פותח את הישיבה התשיעית לשנת 2026.

<u>סעיף 1- דיווח ראש המועצה</u>

<u>אלעד ארזי:</u> על סדר היום, דיווח ראש המועצה, אז אני אפתח באמת את הישיבה החגיגית של הראשון לספטמבר, פתיחת שנת הלימודים, כמובן בהתייחסות לנושא החינוך. טוב, אז הבוקר פתחנו את שנת הלימודים החדשה בלהבים. פתיחה מרגשת, משמעותית מאוד. פתחנו פרק חדש בחינוך של להבים. לראשונה, פועלים ביישוב שני בתי ספר יסודיים. בית הספר ניצן, החטיבה הצעירה, שזה בית ספר מחט״צ עד כיתות ג׳, ובית הספר החדש אופק לשכבות ד׳ עד ו׳. זהו מהלך שהובלנו במשך תקופה ארוכה. מתוך הרבה מאוד למידה, חשיבה, שיתוף ציבור ועבודה מקצועית. והבוקר זכינו לראות את הדברים, את החלום הופך למציאות. במהלך חופשת הקיץ, השקיעה המועצה משאבים רבים מאוד בשדרוג וחידוש מוסדות החינוך ברחבי היישוב. בבית הספר החדש אופק, הוצב ריהוט חדשני ומתקדם, ציוד מותאם, מרחבי למידה בכיתות מיוחדות, הצללות, מגרשים, חדרים ייעודיים, ובמקביל ביצענו עבודות רבות בבית ספר ניצן, שעבר בפני עצמו מתיחת פנים גדולה לראשונה מזה 40 שנה, הוצבו בו הצללה חדשה במגרש הכדורסל, לרווחת התלמידים והתלמידות. בנוסף, היה לנו חשוב מאוד שהשינוי שאנחנו מובילים לא רק יהיה שינוי של שמות או של חלוקת שכבות, אלא שינוי אמיתי בסביבת הלמידה ובחוויה שאנחנו מעניקים לילדים שלנו. גם הגנים שלנו עברו שיפוץ במהלך הקיץ, שדרגנו את מרחבי הלמידה, חידשנו את החצרות, ירין זה ממש מפריע... ביצענו התאמות לרווחת הילדים והילדות שלנו. השנה גם פתחנו לראשונה גן תקשורת שמאפשר לילדות ולילדי היישוב לקבל את המענה החינוכי והמקצועי שהם זקוקים לו, כאן. כאן, בתוך הבית שלהם, בתוך הקהילה שלהם. עד היום נאלצו המשפחות לנסוע מדי יום למסגרות מחוץ ליישוב. זהו צעד באמת חשוב ומשמעותי שמחזיר את הילדים הביתה ומעניק להם מעטפת איכותית, מקצועית וקהילתית בלהבים. הצעד הזה אומר מי אנחנו, איזו קהילה אנחנו. אני רוצה להודות לכל עובדות ועובדי המועצה, לצוותי החינוך, למנהלות בתי הספר, לכל מי שעבד במהלך הקיץ, לעיתים עד השעות הקטנות של הלילה. כדי שנוכל לפתוח הבוקר את השנה בצורה הטובה ביותר. יש שותפים גדולים פה גם מסביב לשולחן שחייב להזכיר אותם, ענבר כהן שהייתה שותפה בכל התהליך של, של החשיבה, של פתיחת בית הספר, באמת אין ספור שעות שהיא השקיעה. מרים, שהגיעה לכל הישיבות וחשבה איתנו ביחד ופיתחה, ברוריה, שליוותה את התהליך כל הזמן בחשיבה ובשיפור, מירית בן אשר, שבאמת אין מילים להגיד על השותפות ועל קידום התהליך, באמת תודה רבה לכולכם, בלעדיכם זה לא היה קורה, כולנו שותפים לדבר הזה. נאחל באמת לילדות ולילדים שלנו את השנה הכי טובה, אנחנו נמשיך לעשות את הכי טוב שאנחנו יכולים כדי להשתפר. אני תמיד אומר, אנחנו מתחילים איפשהו, אנחנו לא יודעים לאן זה ילך ואיפה נצטרך לשנות, אבל אנחנו נהיה מספיק גמישים מחשבתית, תקציבית, כדי לייצר מציאות טובה לילדים שלנו. טוב, אני רוצה להתייחס לבשורה משמעותית נוספת, לעבור לנושא אחר. זו ההשקעה האדירה שאושרה לאחרונה בדירקטוריון קרן קיימת לישראל. כשנכנסתי לתפקיד אז התחייבנו לגייס כספים על מנת להגשים חלומות בלהבים. אני חושב שאתם

יודעים כמה אני עובד בזה, והמאמצים נושאים פרי. אנחנו מאוד נצביע גם על תב"ר שהוא חלק מזה. אבל עכשיו אני רוצה לספר על 12.5 מיליון שקלים, של פרויקטים ברחבי היישוב שאושרו על ידי קרן קיימת לישראל. מדובר בהשקעות בתחום החינוך, התרבות, הספורט, פנאי, התשתיות, היכל התרבות ומרכז התעסוקה, מרכז המצוינות, אולם קונסרבטוריון שהולך לעבור שיפוץ מטורף, הספרייה תתחדש באופן מוחלט, מתקני משחק, תקציב אדיר שאנחנו נראה את התוצאות שלו, את הפירות שלו. בשנתיים הקרובות במגוון פרויקטים. זו באמת השקעה בהיקף חסר תקדים עבור להבים שלא נראתה כאן מעולם מגוף שאינו ממשלתי. והיא תאפשר לקדם מספר גדול מאוד של פרויקטים שאנחנו עובדים עליהם כבר תקופה ארוכה. אני חייב להודות לאייל אוסטרובסקי, יו"ר קק"ל, שגם יהיה פה בטקס ביום חמישי. בכלל אני חייב להגיד, לכם פה סביב השולחן, מנהיג יוצא מן הכלל שנכנס כרוח סערה ולא נח לרגע, עובר רשות רשות, אזור אזור, ופשוט משקיע משאבים אדירים כדי לייצר לתושבי מדינת ישראל חיים, חיים טובים יותר. אז באמת אנחנו נפגוש אותו פה ביום חמישי הקרוב, גם לזה תיכף אני אתייחס. טוב, יצאנו לדרך עם שיווק המגרשים החדשים למשרתי המילואים. מדובר בשיווק של 76 מגרשים חדשים, שמיועד למשרתי המילואים בהטבות מאוד משמעותיות. אנחנו רואים במהלך הזה חשיבות כפולה, גם בהמשך הצמיחה והפיתוח של להבים, וגם באמירה ברורה של הוקרה והעדפה למי שמשרתים את מדינת ישראל ונושאים בנטל. המכרז שפורסם על ידי רשות מקרקעי ישראל יעודכן במשך, אני מניח, השבוע, שבועיים הקרובים. תעלה הערה למכרז על מי יכול למכור ואיך. אני מניח שזה עניין של שבוע, עשרה ימים. המכרז יישאר באוויר, לא ירד ולא יהיה מכרז חדש, זה נקרא הבהרה למכרז. זה יעודכן במהלך השבוע שבועיים הקרובים. אני כמובן נמצא בקשר ישיר עם מנכ"ל רמ"י, יהודה אליהו, עם מנהל המרחב, שי קאר. אנחנו מעריכים מאוד את השותפות הגדולה שבנינו כאן. בתחום התשתיות, החלו העבודות להקמת רמזורים חדשים. לאחר שנים שבהן הצומת היווה נקודת עומס ובטיחות משמעותית, בכניסה לאשל הנשיא, המהלך צפוי לשפר את זרימת התנועה ולהעניק מענה בטוח ונוח יותר למאות תלמידי להבים שנוסעים לאשל הנשיא, להורים ולכל משתמשי הדרך. תחום הביטחון, אנחנו ממשיכים להתקדם בתוכנית מרכיבי הביטחון בלהבים. בשלב הראשון כבר הותקנו מצלמות ושערים חדשים. אנחנו כרגע באישור סופי של השלב הבא מול מג"ב ומול המשרד לביטחון לאומי, שזה בעצם אישור המכ"מים ונקודות, נקרא לזה מיקום המצלמות ביישוב. זה יהיה תהליך שאני מניח שייקח באזור ה-4-5 חודשים, שבסופו של דבר היישוב להבים יהיה עטוף 360 בצורה מלאה במכ"מים ובמצלמות. והשלב הבא יהיה מצלמות פנים יישוביות בפארקים ובצירים הראשיים. אנחנו כרגע נמצאים בשלב מתקדם של הכל. בתחום הספורט, מועדון הכדורגל של להבים נרשם באופן רשמי בהתאחדות לכדורגל, וקבוצת הילדים שלנו השתתפו במסגרת הרשמית של ההתאחדות, הפועל להבים, ברכות גם לאייל יוספי, למתנ"ס. מרגש מאוד. במהלך חודש ספטמבר, אנחנו צפויים לחנוך את מגרשי הפאדל החדשים שהוקמו ביישוב. כבר עכשיו דרך אגב נכנס שלב ההרצה, מי שרוצה כבר יכול להירשם וללכת לשחק. עוד לא סיימו שם את המתחם, הולכים לעשות שם מדשאה יפה בחוץ ועוד כמה שיפורים, שדרוגים, אבל שלב ההרצה החל ואנחנו קבענו תאריך לגזירת הסרט ל?

<u>ענבר כהן:</u> סוף ספטמבר.

אלעד ארזי: לסוף ספטמבר. כולכם כמובן מוזמנים, כיף גדול לשחק פאדל. התחום נמצא בצמיחה. ענבר, גם לך אני ממליץ לבוא לשחק.

ענבר כהן: ברור, ממחר. שריינתי את המגרש. לא, אבל רציני, הילדים יכולים לשריין מגרש באופן עצמאי? כרגע באפליקציה לא.

אלעד ארזי: עכשיו יש לנו הצעה-

ענבר כהן: צריך לתת להם לרוץ על זה טיפה והילדים והנוער-

יעל חמאוי: יש לנו פגישה בנושא הזה בשבוע הבא, איך לילדים ולנוער זה יהיה נגיש, גם טכנית וגם-

ענבר כהן: בסדר, זה השלב הבא כי כרגע הם רק בקבוצות וואטסאפ וחופרים לנו. השלב הבא זה לשחרר אותם לעצמאות.

אלעד ארזי: ברוריה, את בקטע של פאדל.

ברוריה אליעז: אני לא יודעת על מה מדובר.

אלעד ארזי: אני אקח אותך לטיול שם במגרשים, אני ומירית, נלמד אותך לשחק פאדל, משחק מעניין.

ענבר כהן: גם את מירית אתה צריך-

אלעד ארזי: מירית יודעת לשחק. טוב, בתחום התרבות.

** מדברים יחד*

אלעד ארזי: בתחום התרבות, סיימנו בשבוע שעבר קיץ עשיר במיוחד. עשרות אירועים ופעילויות לילדים, לבני הנוער, למשפחות, למבוגרים. פתחנו עם חגיגות ה-40 ללהבים והמופע של עידן רייכל. המשכנו עם מופעי ילדים, פעילויות נוער, ערבי קהילה, אירועי ט״ו באב, הזוליתה האדירה שלנו. סגירת הקיץ עם אגם בוחבוט וסיימנו ביריד חוגים. אלפי תושבים השתתפו באירועים לאורך הקיץ. קיבלנו באמת תגובות מצוינות. מבחינתנו כמובן, תרבות וקהילה הן חלק משמעותי מאיכות החיים בלהבים, ונמשיך להשקיע גם בשנה הקרובה בתוכן איכותי ומגוון לכל הגילאים. לא נשכח את הנוער המדהים שלנו, שפתח היום שנה, אני לא יודע מי שראה את הסרטונים של החברׅה בי״ב, באשל הנשיא, היה פשוט, אני לא ראיתי דבר כזה. הם פשוט, יש לנו נוער, פשוט מדהים.

ענבר כהן: אבל זה כל שנה. זה כל שנה הם עושים את הרן, הם עושים את החולצות-

אלעד ארזי: רמה כזאת, אני אומר לכם, עוד לא היה.

ענבר כהן: הם עושים מהמם, מהמם, אחלה שמיניסטים.

אלעד ארזי: טוב, ביום חמישי נקיים את טקס הנחת אבן הפינה להיכל התרבות ולמרכז התעסוקה בלהבים, במעמד נשיא מדינת ישראל, מר יצחק הרצוג. הפרויקט הזה זה חלום של שנים רבות, עשרות שנים בלהבים. היכל התרבות החדש עתיד להפוך למוקד אזורי משמעותי של תרבות, יצירה וקהילה. במרכזו יפעל גם מרכז תעסוקה והכשרה לאנשים עם מוגבלויות. כמובן מעבר לחשיבות של המבנה עצמו, זה פרויקט שמבטא שותפות אזורית אמיתית בין להבים ובני שמעון. הוא מחבר בין תרבות, קהילה, תעסוקה וערכים. עצם העובדה שנשיא המדינה מגיע ללהבים, כדי להיות איתנו ברגע הזה, הוא כבוד גדול והבעת אמון משמעותית ביישוב ובדרך שהוא עושה. אבל כשמסתכלים על הדברים שמתקדמים במקביל בחינוך, בפיתוח, בספורט, בתרבות ובצמיחת היישוב, אפשר בהחלט להיות גאים בדרך שאנחנו עושים. אני כן רוצה להודות לעובדות ולעובדי המועצה היקרים שלנו. לכל החברים וכמובן לכם, על הדרך המשותפת. טוב, נמשיך בסדר היום.

סעיף 2- אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין 8-2026

אלעד ארזי: טוב, אישור פרוטוקול ישיבה מן המניין, לישיבה השמינית 2026. מי בעד? עופר, מירית? כולם בעד. פרוטוקול.

ברוריה אליעז: אני לא הייתי, אז אני לא מצביעה בעד.

אלעד ארזי: נמנעת, אין בעיה.

החלטה: המליאה מאשרת ברוב קולות את פרוטוקול ישיבה מן המניין 8-2026.

סעיף 3- אישור פרוטוקול שימוש בשם המועצה לצורך רישום קבוצת כדורגל מיום רביעי, ה-12/8/26

אלעד ארזי: אישור פרוטוקול שימוש בשם המועצה, מה שהצבענו עליו בוואטסאפ, לצורך רישום קבוצת כדורגל מיום רביעי ה-12.8.2026. כולם בעד? כולם.

החלטה: המליאה מאשרת פה אחד את פרוטוקול שימוש בשם המועצה לצורך רישום קבוצת כדורגל מיום רביעי, ה-12/8/26.

סעיף 4- הגדלת תב"ר 451- תכנון והקמת היכל התרבות

אלעד ארזי: הגדלת תב"ר 451, תכנון והקמת היכל תרבות. תקציב מקורי 15,200,000, הגדלה בסך 1,250,000 במימון קרן שלם, 750,000 ש"ח לטובת בינוי, 500,000 ש"ח לטובת הצטיידות, ההרשאות צורפו. הגדלה נוספת בסך 3,800,000 במימון ביטוח לאומי, 3,100,000 לטובת בינוי, 700,000 ש"ח לטובת הצטיידות. מצב ההסכם. גם פה אני רוצה לבוא ולומר, חברים, צריך להבין, זה חלק ממה שדיברתי עליו קודם, על גיוס הכספים האדיר שאנחנו מובילים במועצה. זה כסף שאנחנו גייסנו מכמות פגישות אדירה עם

ביטוח לאומי וקרן שלם, אין פה מצ'ינג, זו השקעה של ביטוח לאומי וקרן שלם בפרויקט שלנו מתוך אמונה בפרויקט. ואנחנו רק צריכים לברך ולומר תודה כמובן גם לביטוח לאומי וגם לקרן שלם.

ברוריה אליעז: איזה חלק כספי זה תופס?

אלעד ארזי: כמה זה סך הכל?

ברוריה אליעז: לא, החלק הזה של קרן שלם ו-

אלעד ארזי: 3,800 ועוד 1,250,000. 5 מיליון שקל.

ענבר כהן: ימית, הפרויקט בסוף, כל היכל התרבות, מסתכם בסוף, אם אני זוכרת נכון, אנחנו סביב ה-30 מיליון, נכון?

ימית לוי: נכון-

ענבר כהן: אנחנו עומדים שם.

ימית לוי: באזור ה-29 מיליון.

** מדברים יחד*

ענבר כהן: לא, זה היה, התחלנו מ-22.

אלעד ארזי: לפני המכרז.

ענבר כהן: כן, כן, התחלנו מ-22 ואז עלינו-

ברוריה אליעז: אבל כשהתחלנו ב-22, עוד לא דובר אז על הקטע של השילוב של-

אלעד ארזי: לא רק זה, גם לא היה מכרז לקבלן. אבל אני אגיד יותר מזה, בסדר? אני אומר בזהירות רבה, בסדר? ימית, אל תורידי לי את הראש. אנחנו משתדלים להגיע לסיטואציה שמתוך אותם 30 מיליון שקלים, מועצת להבים תצטרך להכניס, נקרא לזה יד לכיס, את מרשה לי להגיד? אנחנו מדברים על באזור של 2-3 מיליון שקלים מתוך 30. זה המספרים.

ענבר כהן: אבל במספרים אז שיעל נתנה-

אלעד ארזי: אלה המספרים שמועצת להבים תביא מתוך 30 מיליון.

ענבר כהן: לא, היה 900, 980 אלף שקל היה במצגת שאז יעל הציגה כאן של היכל התרבות, הייתה הכנסה, אז זה עמד רק על 25 מיליון, ואז עלה, ההכנסה לכיס הייתה סביב 980. בקיצור, מה שאני אומרת בגדול, זה באמת מבורך. בסדר? זה לא, זה לא העניין. אני רק חושבת, התב"ר הזה עוד ילך ויגדל. אני מציעה שפעם הבאה, כשאנחנו מביאים את התב"ר, נביא גם את הסכומים המעודכנים עכשיו כשהם עקב בצד אגודל לצד ביצוע בפועל, במקביל לגיוס, ושנהיה כל הזמן באיזושהי ראייה שנבין, איפה אנחנו-

ימית לוי: התב"ר כרגע הוא כמעט אפסי.

ענבר כהן: בסדר, אבל כי זה רק התוכניות כרגע באמת הלכו הכספים, אבל יש משהו ביכולת שלנו להסתכל על הדברים-

אלעד ארזי: אנחנו כרגע, אנחנו כרגע, אני אגיד ככה, אנחנו כרגע מגיעים ל-20,250,000, אתם רואים את המספר הזה? זה הסך הכול כרגע. על זה מתווספים 7 מיליון שקל של קק"ל. אנחנו כבר ב-27,250. אתם מבינים את הפער. אין כמעט פער, סליחה שאני אומר.

ברוריה אליעז: רגע, והחמישה? ה-5 מיליון-

אלעד ארזי: הנה, זה ה-20 מיליון, ברוריה. זה ה-20,250.

ברוריה אליעז: וב-20,250 נכללים החמישה מיליון?

אלעד ארזי: בדיוק. על זה עוד יכנסו שבעה מיליון שקל של קק"ל, זה כבר 27,250.

ענבר כהן: כן, כן, זה יהיה בסדר. רק מה שאני אומרת, בסוף כשמציגים ומביאים את התב"ר, להביא את התב"ר, את התב"ר עצמו, גם מבעוד מועד מסודר שאנחנו נראה, הלא כבר יש את הטבלה הזאת, אז כשבניתם כאן להציג לנו את היכל תרבות, יש טבלה מוכנה, מאז השתנו גם המספרים וגם התומכים. לשנות ולעדכן את המספרים באופן תמידי כדי שאנחנו נוכל לרוץ בצורה מסודרת.

אלעד ארזי: בסדר, אין בעיה, אין בעיה. כשנעלה את ה-7 מיליון של קק"ל נכניס את זה.

ענבר כהן: אני אומרת, פשוט להגיש-

אלעד ארזי: הקבלן אמור לעלות, עד סוף ספטמבר הקבלן עולה לקרקע.

ברוריה אליעז: בעצם, השורה התחתונה מהתצוגה הזאת שכרגע הצגת, זה שהמועצה, אם לא יהיה שינוי, אני לא יודעת איזה, אז אנחנו עדיין רק ב-3 מיליון התחייבויות?

אלעד ארזי: לכל היותר. לכל היותר. מתוך 30 מיליון פרויקט, הצלחנו לגייס 27 מיליון שקל. תקשיבו למספר הזה. טוב, חברים, מי בעד? כולם בעד.

החלטה: המליאה מאשרת פה אחד את הגדלת תב"ר 451- תכנון והקמת היכל התרבות.

סעיף 5- הצגת אשכול נגב מזרחי

אלעד ארזי: טוב, עכשיו נברך את אשכול נגב מזרחי לבקשת עופר שביקש בישיבה הקודמת כשהיינו אמורים להצביע על אשכול נגב מערבי והבאנו אותם גם לפה, כי בהחלט הייתה בקשה לשמוע גם אתכם, שזו בקשה לגיטימית ואנחנו קיבלנו כמובן את הבקשה הזו והיינו שמחים, אנחנו שמחים שאתם פה. אני אשמח שתציגו לנו את האשכול ואת היתרונות ואת החסרונות.

אליעזר יעקב: רק חסרונות.

אלעד ארזי: זהו, תודה.

אליעזר יעקב: לכו על נגב מערבי, תמיד מערבי זה מוצלח יותר. זו ההצעה, אבל זו החלטה שלכם.

דגנית כהן אביטל: יש פה נגד מזרחי.

אליעזר יעקב: לא, עכשיו ברצינות , יש יוצא דופן. כמה מילים על האשכול, אנחנו דווקא נציג לא בפן של חזון וזה, אלא מה אנחנו עושים ביום יום שלנו, שוב, התמקדנו בדברים העיקריים לרגל הפגישה הזאת, נדבר גם קצת על החזון, על התפיסה, נדבר על זה. אני אגיד, קודם כל נדבר על השטח שבו האשכול פועל. האשכול פועל למעשה על שטח של 15 רשויות, 43 אחוז משטח המדינה, כל, בעצם כל הדרום בין באר שבע לים המלח לאילת וגם הולך, לגבול המצרי במה שנקרא רמת נגב. 15 רשויות האלה מורכבות משמונה רשויות יהודיות, שבע רשויות בדואיות, יש איזו חשיבות למספר הזה, כי בסופו של דבר, מה שנקרא, עם גילוי נאות, אנחנו רוצים החברה היהודית תמשיך להוביל את, אני אגיד את זה בשיא העדינות-

ענבר כהן: כמה אמרת היחסיות?

אליעזר יעקב: 8 ו-7. ברמה של המספרים, וכאן זה עוד יותר בולט, הסיפור של האוכלוסייה הבדואית, כרגע, מה שנקרא ברשויות המוכרות, הוא כמעט כמו החברה היהודית, אבל, כאן המוקש, יש פזורה בתוך הסיפור הזה. והפזורה בעצם, אם אתם שמים לב, בערך שני שליש בדואים, שליש יהודים, וזה על השטח הגדול המכובד הזה. אז צריך להבין שזה אתגר בעיניי, ופה אני אגיד מילה אחת על התפיסה. אני לא גר באזור, אני אומר חברים, הנגב בסכנה, בסדר? כל אחד יתפוס את זה איך שהוא רוצה, עזבו רגע את הירי והכול שזה חוויה כמעט יומיומית, אלא בכלל על עצם התפיסה של הנגב, ובעיניי, רק עבודה משותפת של כל הנגב כולו, אגב, כולל הנגב המערבי, בנושא של האתגר, אני אגיד את זה ככה, של החיים המשותפים במרחב הזה, היא תוכל אולי לנסות לפתור. אני יכול להגיד לכם שבהקשר הזה, לאחרונה נפגשתי גם עם מה שנקרא, יחד עם

דגנית, עם מנכ"ל הרשות להסדרה, יובל תורג'מן, ועם המשרד של מה שנקרא, שמטפל בנושא הבדואי, משרד התפוצות, שעוסק בכלכלה וחברה בחברה הבדואית, וכולם, לכם אני אומר, בחדר הסגור הזה, מרימים ידיים. האמירה הייתה, בואו נלך ביחד, כוחות פוליטיים, כל ראשי המועצות בנגב, כולל רוביק, שיושב כרגע במגדל השן, ובעצם סובל מכל התהליך בצורה כזו או אחרת, ולהכין כוחות מול איזושהי ממשלה שתהיה מחר או חודשיים או שלושה חודשים וצריך להכין את העבודה, אני אגיד למה, אני 13 שנים בתפקיד, זה לא קורה. בפועל, יש כל אחד צועק בזמן שלו על משילות ועל כל מיני דברים, זה לפתחנו. לפתחה גם של כל מדינת ישראל. אז זו הערה ראשונה. רגע לפני, התחומים שהאשכול עוסק בהם, התחומים העיקריים הם כמעט כל מגוון החיים, חינוך, בריאות, רווחה, איכות סביבה, אנרגיה, מכרזים משותפים, פיתוח כלכלי, שירותים חברתיים, תכנון אזורי, נושא של נתונים ונושא של מנהלת אזורית. לאור גודלו, אני בכוונה אתחיל מהסוף, לאור גודלו של האשכול, הייתה החלטה מול משרד הפנים שאנחנו לא נפצל את האשכול לשני חלקים, כי זה מורכב מבחינת עלויות, עם שני מנהלים וכולי. והסיכום היה שאנחנו נקים אגף ייחודי, בזמנו, איילת שקד הייתה, והצלחנו להעביר את ההחלטה וקיבלנו תקציב ייחודי צבוע לטובת האזור הדרומי. ואז זה נותן לנו אפשרות גם לעבוד נקודתית בתקציב צבוע של 17 מיליון שקל באזור הדרומי יותר, אבל עדיין לעבוד כולנו במשותף על כל הסוגיות האחרות. חשוב להגיד שאנחנו, כשאנחנו פועלים, אנחנו מחפשים את היתרון לגודל, את הערך המוסף המובהק. אין לנו שום עניין להחליף את הרשות בדברים הסטנדרטיים שהיא עושה. בדרך כלל אנחנו נתקלים במקרי הקצה, אני לא נכנס כרגע לאיכות סביבה, אבל גם באיכות סביבה אמרנו, אנחנו באשכול הנגב מזרחי ב-2016 הצלחנו לשבור את הקרטל, שהיה פה, משרד להגנת הסביבה לא האמין בדבר הזה, ובסופו של דבר, כשזה נוצר ברמה של השתתפות עם שר, עם מנהל מחוז ועם מנכ"ל, התחילו מה שנקרא התקציבים האזוריים. אנחנו פתחנו את זה, אני יכול להגיד אפילו שישבנו בעומר, ועזרנו לבנות את הקול קורא, אני לא רוצה במילים אחרות, שהקול קורא הראשון הוא צמח מ-50 מיליון שקל ל-250 מיליון שקל, שהיום לדעתי זה הגיע לקרוב למיליארד שקל שעובר דרך האשכולות לרשויות שנמצאות. חשוב לי להגיד-

<u>ענבר כהן:</u> דרך האשכולות ברבים אתה אומר?

<u>אליעזר יעקב:</u> סליחה?

<u>ענבר כהן:</u> אשכולות ברבים?

<u>אליעזר יעקב:</u> כן, כן.

<u>ענבר כהן:</u> זאת אומרת מיליון-

<u>אליעזר יעקב:</u> בוא נגיד, דווקא חוק השוויון-

<u>ענבר כהן:</u> לא, מיליארד שקל שעובר דרך האשכולות באיזה חלוקה בין מערבי למזרחי?

אליעזר יעקב: אנחנו קיבלנו רק את הסכום-

** מדברים יחד*

אליעזר יעקב: עכשיו, את יודעת, יש יועצים משפטיים והם קבעו, טענו, אי אפשר רק לאשכול נגב מזרחי אז זה עבר. אז זה מראה-

דגנית כהן אביטל: לפי קולות קוראים ומפתחות.

אליעזר יעקב: כן.

ענבר כהן: אני שואלת את עצמי מה המשמעות של יחסיות כזאת בין הבדואים ליהודים, בסוף בקולות קוראים ובכסף שמגיע לאשכול, זאת השאלה בסופו של דבר. הלא בסוף אנחנו מדברים על כסף, בסדר?

אליעזר יעקב: אז אני אגיד לפני, קודם כל ההזדמנות הזאת שנוצרה, אפשרה לנו לעשות כמה דברים. אחד, לבנות נוסחאות, שחשבנו שהן הוגנות, הן לוקחות בחשבון את הסוציואקונומי של הבדואים, אבל הן לוקחות בחשבון שיש גם רשויות יהודיות שצריכות ליהנות מהתקציבים הללו, ואני חושב שאנחנו בסך הכול עושים את זה, והנוסחה גם אושרה במועצת האשכול, כך שמבחינתנו יש הסכמה, אפשר להגיד פה אחד, או כמעט פה אחד על כל תהליך כזה שאנחנו עושים. וגם שהמדינה תסכים, כי לא תמיד המדינה מסכימה לנוסחה שפותחה באזור. אז אני חושב שגם את זה עברנו, והבנו שאם לא נעבוד ביחד עם היותר חלשים, אנחנו נהיה עם זה הרבה מאוד שנים. יש, סתם דוגמה, קול קורא שהתפרסם, אני אומר לכם ש-80 אחוז מהרשויות של האשכול לא עמדו בתנאי הסף. ישבנו עם המשרד, סיכמנו מה אנחנו עושים, והיום, אני חושב חמישה חודשים לאחר וזה קול קורא של 20 ומשהו מיליון שקל, כולם נכנסים לתוך התהליך.

אלעד ארזי: בזכות זה שהם באשכול?

אליעזר יעקב: כן, אחרת רשות סוציואקונומית תשע לצורך העניין, יהיה להם קשה מאוד לקבל את התקציבים האלה באופן, אז זה יתרון של הכוח הממוצע נקרא לזה, שהוא הרבה יותר חזק מאשר כל אחד בפני עצמו. אז זו נקודה אחת שהיא מאוד חשובה, היום אנחנו נוגעים כמעט בכל התחומים, עוד רגע נפרט אם תרצו, ואני רוצה רגע להעביר את שרביט הדיבור לגזברית האשכול, שעוסקת בכל הנושא של פיתוח של מכרזים משותפים, כמעט בכל התחומים, תחומי החיים כמובן, שאומרת את הדבר הבא, אם דימונה או להבים או כל אחת אחר רוצה לקנות שירות כלשהו, לא משנה מה, בוחנים האם ואיך זה עומד מול מה שהאשכול יכול להציע. אם האשכול מציע 90 אחוז עלות ולפעמים 110 אחוז איכות, אין שום סיבה בעולם שלא יקנו דרך אשכול, ורק דוגמה אחת קטנה אני אתן, אנחנו היום מוכרים שירותים לבית שמש הגדולה, בסכומים של מיליונים, בסדר? כי הצלחנו להשיג, בעבודה שאנחנו עושים, אני חושב שהצגנו גם תוצר מקצועי טוב מאוד וזול מאוד ואיכותי מאוד ולכן, סליחה?

ענבר כהן: איך בית שמש קשורים?

אליעזר יעקב: הנה, דוגמה, שלה.

דגנית כהן אביטל: הם הצליחו להעביר אצלם במועצה-

אליעזר יעקב: בהחלטה, זה יועץ משפטי שלהם שמאשר את העניין, אנחנו נכנסנו לתמונה. מה שאני רק רוצה לבוא ולהגיד, היתרון שיש פה, אנחנו מעט מאוד עובדים, אנחנו 18 עובדים. ואני חושב שההיקפים שאנחנו עושים והדברים שאנחנו עושים, הם בלי פרופורציה לעניין הזה. בסדר?

עפר לוי: אפשר שאלה?

אליעזר יעקב: בוודאי.

עפר לוי: נאמר לנו בישיבה קודמת-

אליעזר יעקב: רק אם אפשר, שם-

עפר לוי: עפר, חבר מועצה. אז נאמר לנו שאנחנו אמורים להיות משויכים לאשכול המערבי, בגלל המיקום הגאוגרפי. וזה דורש איזשהו פרוצדורה, אישורים, זה יותר מסובך מבחינתנו, אם מחליטים אכן לבחור באשכול המזרחי. האם זה, האם זה אכן המקרה? או שזה לבחירתנו?

אליעזר יעקב: א', אני לא יודע. בסדר? אני אתחיל משם.

עפר לוי: אוקיי.

אליעזר יעקב: אבל עד היום, בדרך כלל, המשרד בסופו של דבר לא התערב. הוא התערב פעם אחת שאשכול, לא אשכול, דרום הר חברון, ביקש להצטרף לאשכול שלנו ואז הכול נסגר בין המועצות, המליאה, מועצת האשכול אישרה, המועצה ביקשה ואישרה במליאה שלה. ואז היועץ המשפטי של משרד הפנים אמר, זה שטח מעבר לקו הירוק ולכן אנחנו לא מאפשרים. זה המקרה היחיד שאנחנו נתקלנו בסירוב-

עפר לוי: אבל יש שיוך גיאוגרפי שלפי-

חלי אללוף יום טוב: אני רוצה רק להגיד משהו בהקשר הזה. אני דיברתי עם גב' ספיר חכמוני, שמנהלת את כל תחום האזוריות ואגף זה במשרד הפנים. משרד הפנים רואה אותנו, רגע, בלי לקבל החלטה כרגע מה שנקרא, הוא רואה אותנו שייכים לנגב המערבי. כשנעביר בקשה להצטרף המשרד יכין איזשהו מסמך של חברה שלהם מטעם המשרד, שיושבת ורואה את החיבורים, את הדומה שונה, מה, מה, מה ההקשרים הכלכליים, איפה אפשר לתת ערך מוסף למקום גיאוגרפי. עם זאת, היא אומרת שזה פשוט, אנחנו יכולים, אנחנו, אנחנו מבחינת משרד הפנים שייכים לנגב מערבי, אבל זה להחלטתנו לאן אנחנו רוצים להשתייך.

עפר לוי: אוקיי.

דגנית כהן אביטל: ונאמר שבעצם גם מיתר וגם תל שבע וגם חורה, שייכים לאשכול שלנו.

ענבר כהן: כן, ופה נכנסת הכדאיות של מה נכון להבים, אני מדברת רגע על להבים.

אליעזר יעקב: בין אם זה מערבי ובין אם זה מזרחי. תחליטו מה שטוב לכם ותילחמו על זה ככל שמישהו ימנע, אני לא חושב שזה הסיפור. הסיפור הוא מה כדאי לכם ולא, עזבו את האשכול, את שתי האשכולות-

** מדברים יחד*

אליעזר יעקב: רגע, אני אגיד תמיד, בסוף יש קשר לתא הגאוגרפי. זה הגיון. בסוף, בנגב המזרחי, המרחקים, אני, שתבינו, אני מהמשרדים בדימונה, כדי להגיע לאילות, זה קרוב לשעתיים נסיעה. היתרון לגודל נמדד גם ב, הלוגיסטיקה צריכה להיות, אתה יוצא עם משאית אשפה, מפנה מחמישה יישובים ביחד, אז אם זה קרוב אחד לשני, יש היגיון בזה, לפתור את הבעיה של החלוקה לרשות או למקום. בסיפור הזה, היא יכולה להיות מורכבות, בסדר? אבל תעשו את מה שטוב לכם, זה מה שאני מציע. בסדר?

ברוריה אליעז: זה המשפט שצריך להניע אותנו. אם אנחנו יכולים לשקול, נתונים ברורים, כי אני לא יודעת כמה הם ברורים, של כדאיות, עלויות וכדאיות.

אליעזר יעקב: אז אני רוצה להגיד משפט אחד, זו החלטה שלכם בסופו של דבר. אני חושב שהקטע הכלכלי הוא קטע חשוב. אני בא מעולם הפיננסים, דגנית באה מעולם הפיננסים, לנו המספר חשוב, הגרוש חשוב, השקל חשוב. אבל אני חושב בכלל להשתתף בארגון אזורי, של רשויות מקומיות, הוא יתרון גדול, בסדר? לא רק כלכלי, עזבו את הכלכלי. אני חושב, אם הייתי מדמה את זה לאורגן חי, ואני אומר, כשאני אומר הנגב בא ודורש, איזשהו ייצוגיות, איזשהו חלק בנתח הממשלתי, אתם יודעים, הרוב הולך למרכז וכולי, הוא יכול רק בכוח מאחד, בסדר? כשהוא מציג גם בעיה לאומית כמו שדיברנו קודם על האתגר הבדואי, זה סיפור עוד יותר גדול. ואני חושב, אני אתן לכם דוגמה אחת, אני אתן לכם דוגמה אחת-

ברוריה אליעז: אתה העלית נתון שצריך לשקול אותו ברצינות.

אליעזר יעקב: אילות רצו להקים מיזם סולארי ענק.

ברוריה אליעז: של מה?

אליעזר יעקב: מיזם סולארי ענק.

אלעד ארזי: אילות.

אליעזר יעקב: אילות, סליחה. הכול היה טוב ויפה, התחשיבים, האקסל, הכל. מה היה חסר? קו הולכה. המדינה אמרה חבר'ה, מצטערת, קו הולכה של מיליארד, של מיליארד וחצי שקל, לא נשים בשביל אילות

הקטנה שאומרת אם תתנו לנו את האפשרות, להוביל את החשמל אחר כך לאנשהו, אז הרבה יישובים ירוויחו כלכלית, אבל גם נחזק את הדמוגרפיה, בסדר? אמירה מאוד יפה, אבל מה הם הציגו בפועל כשהם באו לבד, הם באו והציגו, אנחנו היום, סתם זורק מספר, אל תתפסו אותי במילה, אנחנו נגדל ל-20 אחוז. המדינה עשתה את החשבון שלה, על אלף אנשים אתם, סליחה, אתם מבלבלים את המוח, בסדר? עכשיו אתם יכולים להגיד דמוגרפיה לא חשובה. אבל אם היינו רוצים בקטן ואנחנו באים ואומרים בנגב ייבחן העם או כל דבר אחר. אבל שאומרים שהעתיד של מדינת ישראל ב-2050 או ב-2100 הוא הנגב. אני, אני מאמין בזה מאוד, אני חושב שהנגב בכל פתרון תכנוני ארוך שנים, זה האזור הזה שיביא מיליונים של אנשים למקום הזה כדי להפריח אותו ולהגדיל אותו. אחרי שאמרתי את הדבר הזה, אם לא עובדים ביחד אין כוח, בסדר? אז התועלת הכלכלית היא חשובה, אבל אני אגיד לך עוד משפט אחד שבעיניי הוא יותר חשוב, מעבר לשותפות. איפה אני נמצא בשותפות? כמה אני יכול להוביל בשותפות? כמה אני יכול לסייע בשותפות? כמה אני יכול לחזק את השותפות? זאת שאלה, שאלה שאתם צריכים לבחון אותה היטב, מי האנשים, מי המובילים, מי האנשים שאפשר לעבוד איתם בנגב המערבי, מי האנשים שאפשר לעבוד איתם בנגב המזרחי ולקבל את ההחלטה המושכלת. לכן אני אומר, בסוף אם זה היה בידיי, הייתה זהות אחת למה שנקרא נגב. בואו נעבור לנושא של מכרזים משותפים. תציגי את זה?

<u>דגנית כהן אביטל:</u> אז באמת כחלק מהשירותים האזוריים שאנחנו מפתחים, לפני כשנתיים, תמיד פעלנו לעשות מכרזים משותפים ולהקים מערכי שירות משותפים כדי באמת למצות את היתרון לגודל ולייצר מערך פעילות אזורי. כמובן שזה לא דברים שמתקבלים אצלנו בשולחן, זה דברים שמדיניות מועצת האשכול מכתיבה, זה דברים שנוצרים תוך כדי הבנה והכרה ובדיקה של השטח, אנחנו מנהלים פורומים בכל התחומים באשכול, בין אם זה איכות סביבה, אנרגיה, שירותים חברתיים, יש לנו אנשים שהולכים ולומדים, אנחנו גם מופרים ולמדים מאשכולות אחרים, והצלחנו להקים מערך שלם של מכרזים ושירותים. חלקם מכרזי מדף לשימוש הרשויות שלנו, חלקם מכרזי רכש, חלקם מכרזי שירותים בפועל, כמו למשל פינוי אשפה ושירותי תכנון. היום אנחנו נמצאים במצב שיש לנו מערך מכרזים שנותן פתרון כמעט לכל קשת השירותים המוניציפליים, ומה שלא, נמצא על השולחן בעבודה. כך למשל יש לנו מערך שלם של מכרזי תכנון, אדריכלות, תב״ע, שימור, עבודות תשתית ופיתוח, בינוי מוסדות חינוך ומוסדות ציבור, רכש והצטיידות של מוסדות חינוך ומוסדות ציבור. זה בעצם נותן את המעטפת לכל האגפים ברשות. הדבר הזה גם מקבל אצלנו מענה באגפים השונים, כמו למשל ה-GIS, מרכז הנתונים, אחד מזין את השני ורשות היום יכולה לקבל באשכול פתרונות לכל תחום שהיא רוצה. דרך אגב, הרבה פעמים אנחנו מחזיקים במידע, שרשות בעצמה לא חלילה, לא מתיימרים להגיד שלא מחזיקה, אבל לא יודעת שיש אותו ברשותה, כי מרכז הנתונים שלנו יודע לארגן ולאגם ולהפיק את התובנות ואת התועלות מהנתונים שאנחנו מצליחים להביא. מוצגים בפניכם כל המכרזים, אנחנו מצליחים להוזיל הרבה עלויות, אתם בטח שואלים איפה אנחנו ואיפה משכ״ל, זאת השאלה הראשונה שעולה כל הזמן, אנחנו לא בתחרות עם משכ״ל. אנחנו לא מתיימרים להיות משכ״ל. אנחנו נותנים שירותים שהם שירותים, אנחנו נוגעים, האנשים שלנו נמצאים בשטח, אנחנו באים מהאזור, אנחנו לא נמצאים במרכז הארץ ומנהלים את זה מרחוק. יש פה אנשים שמלווים את, ברמת תעודות משלוח ואספקה והטמעה, בין אם זה ציוד מיחשוב, בין אם זה ציוד כלי עצירה, משאיות שאנחנו

רוכשים. אנחנו קונים הכל, ואנחנו עושים את זה בצורה מאוד מאוד מדויקת לפי הצרכים של הרשות, כי אנחנו כל הזמן בקשר עם הרשות, אנחנו חיים בתוך הרשויות. אנחנו מצליחים להביא מחירים טובים, לפעמים המחירים לא כאלה טובים כמו משכ"ל. שוב, יתרון לגודל של משכ"ל זה לא יתרון לגודל שלנו, אבל כשאמרתי לא רק מקודם לדוקטור ענבר, אז זה לא רק חיסכון כלכלי. לפעמים השירות, והערך המוסף שרשות מקבלת באמצעות שירותים שהיא צורכת באשכול, אין להם מחיר.

ענבר כהן: לא, טוב שאת אומרת את זה, כי כשאמרת את זה לא חשבתי שאת מתכוונת לזה, אני חשבתי שהתכוונת לראייה הכללית האזורית ולכוח שיש לשיתופי האזוריים, לא רק ברכש, בכלל, בעצם זה שאתה יושב על שולחן הדיונים של האשכול ואתה יכול-

דגנית כהן אביטל: לגמרי.

ענבר כהן: להניע תהליכים גדולים יותר.

דגנית כהן אביטל: ואתה מבין שהשכן שלך עושה דברים שאתה לא ידעת או לא הבנת או לא. ואז, דרך אגב, הרבה פעמים זה קורה ואז זה מגיע לשולחן שלנו, אנחנו לוקחים את המושכות האלה ואנחנו עושים את זה בעצמנו, כמו למשל וטרינריה. וטרינריה אזורית זה משהו שקורה בנגב המערבי, הם חווים המון, המון, המון קשיים, אצלנו קצת יותר קשה להתניע את זה בגלל החיסרון לגודל. אבל אנחנו חושבים על פתרונות יצירתיים אחרים כדי להצליח.

אלעד ארזי: יפה.

לורן אבישר אביטן: מה הבאי אין שלנו, בשביל להצטרף? דיברנו על זה?

אלעד ארזי: מה? מה?

לורן אבישר אביטן: הבאי אין.

אלעד ארזי: זה אותו דבר.

** מדברים יחד*

אליעזר יעקב: אני רוצה רק להגיד בקטע הזה, אני אתן דוגמה שחלי, את עבדת אז בירוחם. ראש המועצה, יוצא במכרז, מספרים יפים, הכול טוב יפה. הוא הסתכל על המספרים, הוא אומר תקשיב, אני היום הכי זול במחיר שיש לי, אתה לא מצליח לחסוך לי. אמרתי לו, אתה צודק. אבל תגיד לי, אם לשכנים שלך יהיה טוב, בזכות זה שאתה מצטרף, אתה נותן לנו כוח, אמר וואלה, מצטרף, בסדר? מה אני רוצה לבוא ולהגיד-

אלעד ארזי: אמירה חשובה.

אליעזר יעקב: אנחנו צריכים לעזור להם כדי לעזור לעצמנו. כי אמרה לי פעם איזה פקידה בכירה מהחברה הבדואית, כשלנו אין פרנסה מכובדת, אתם לא תישנו בלילה, בסדר? תיקחו את זה לאן שאתם רוצים, זה קורה במציאות. אז אני חושב שכל פעם שאנחנו פה כאזרחים, טוב לנו שלשכנים שלנו טוב. בסדר? רוצים שנמשיך להציג או מספיק?

אלעד ארזי: עפר, שאלות? משהו?

ענבר כהן: תודה.

עפר לוי: יש אפשרות לקבל נתונים, רק שנקבל, סדר גודל, אני מבין שזה לא רק כסף. נקבל, לדוגמה, פינוי אשפה.

אליעזר יעקב: כן.

עפר לוי: איפה, עד כמה אתם יכולים להיות תחרותיים יחסית בערך למועצה שהיא לא פועלת, לא, שלא דרך אשכול. האם זה קרוב? האם זה פחות? האם זה יותר? סדר גודל. כי זה לעומת דבר מאוד, אחד מהדברים המשמעותיים ביותר. התקציב הגבוה ביותר.

דגנית כהן אביטל: אנחנו, אליעזר אמר קודם שאנחנו הצלחנו לשבור את הקרטל. אנחנו הקמנו את מערך פינוי אשפה אזורי, אני חושבת שאנחנו היינו הראשונים בארץ שעשינו את זה ובעקבות זה המשרד להגנת הסביבה הבין שצריך גם לעשות תמיכה מקבילה בכל מה שקשור לרכש, תשתיות וכולי. אנחנו הצלחנו להוזיל עלויות, קח למשל את מועצת אל קסום, די שכנים שלכם, ששם מחיר לטון היה 1,000 שקלים וכל כלי העצירה היו של הקבלן, כך שהרשות הייתה שבויה בידיו של הקבלן, בצורה מוחלטת. אנחנו הצלחנו להביא למצב שהוזלנו את העלות ל-180, 250 שקלים לצורך העניין כולל הכל. רכשנו כלי עצירה, עשינו פרויקטים של הצבת טמונים, דרך אגב, גם בירוחם וגם בערד, אז עבדנו ביחד באותה תקופה שם. רישתנו את כל האזור בכלי עצירה מכל הסוגים על פי צורכי הרשויות, המשרד תמך בנו בכ-50 מיליון שקלים. קנינו משאיות, קנינו משאיות שטיפה, קנינו מכונות טיאוט. הכל, הכל, הכל בבעלות שלנו. שמנו את זה ברשויות, והרשויות בעצם פיתחו את הרוב. אנחנו קוראים לזה חכות ולא דגים.

עפר לוי: כמה אנחנו משלמים היום ימית לפינוי של טון?

ימית לוי: זה תלוי. יש לנו פסולת לגזם, שזה גם מאוד משמעותי אצלנו, וגם את הפסולת הביתית. זה באזור ה-200 שקלים ועוד היטל הטמנה, בערך באזור 300.

עפר לוי: אז 180, מה שאתם מציגים, אני לא יודע כמה זה לא-

דגנית כהן אביטל: אז המחיר כבר השתנה, המחיר כבר השתנה, אבל יש גם כמובן עלויות לגזם ועלויות לגושית ועלויות לגן, ויש לנו גם עכשיו מכרז של פסולת אלקטרוני ויש לנו גם מכרז למספרי הטמנה, גם

בהטמנה של ביתי וגם בהטמנה של גושית בש״ח. אבל אני אשמח להעביר אלייך את כל הנתונים, תערכי את התחשיבים.

אליעזר יעקב: אני רק רוצה הערה אחת קטנה בנושא של תכנון, ושוב אני נוגע בסוגיית מאקרו. הרשויות עצמן, כל אחת דואגת לעצמה ברשות שלה, בתוך הקו הכחול, מתכננת לעצמה. לפעמים זה פוגש את השכנים, לפעמים, והרבה פעמים זה לא פוגש את השכנים. ובנגב יש גם מרחבים בין נגב. והתפיסה שלנו, בנינו יחד עם משרד השיכון תוכנית פרוגרמה לכל המרחב שלנו, פעם אחת. עשינו תוכנית למה שנקרא בקעת, בקעת באר שבע, שהיא בין באר שבע לערד, מכביש 31 לכביש 25. שזה עולה בימים אלה כבר מגיע לוועדה המחוזית. למה אני אומר את זה? כי בסוף אני צריך לדעת שאני חי בתוך מרחב. ואם התכנון יהיה איכותי וטוב, כל האזור מרוויח, כמובן. אני רק רוצה להוסיף עוד שני דברים. שתי החלטות ממשלת קיימות אצלנו באשכול. אחד, לגבול המזרחי, אתם יודעים שבמלחמת ה-7.10. הוחלט לתגבר את היישובים שם, זה דבר שמתחיל לקרום עור וגידים כרגע, עם עוד החלטת ממשלה שמגבה את העניין הזה, זאת החלטה 1416-

אלעד ארזי: צריך גם לומר, אני כן רוצה לומר, בטח במקרה של להבין אם יש פה עוד אירוע. ימית אולי תרחיב עליו, בנושא ה, אנחנו עד היום היינו, ימית, תרחיבי את, איפה היינו מטמינים, מה קורה, לאן זה הולך?

ימית לוי: אנחנו נהנינו עד היום מאתר הטמנה שנקרא גני הדס. אני אומרת נהנינו כי התעריף שם היה מאוד, מאוד, מאוד מאוד זול.

ענבר כהן: היה 330?

ימית לוי: זה היה לחצי-

אלעד ארזי: לפני.

ימית לוי: זה היה חצי מהתעריף שאנחנו משלמים היום.

עפר לוי: לא מפנים לדודאים?

ימית לוי: היינו מפנים גם וגם, כשהרוב היה שונה לגני הדס. בימי שישי היינו מפנים לדודאים כי גני הדס היה סגור. גני הדס, גם ביתית וגם גזם.

עפר לוי: הם עושים שם הפרדה גם?

ימית לוי: הם לא היו עושים, בדודאים לדעתי עושים, גני הדס לא. אחת הסיבות שגני הדס נסגר, כי הוא באמת לא עומד, התאים שם נגמרו, אין להם יותר מקום לקלוט, ולא מאשרים להם להרחיב בגלל שהם לא מוסדרים עם הרגולציה של היום, שצריך מתקן מימון וכל מה ש-

אלעד ארזי: מה שהיא באה לומר, עפר, שאנחנו בזמנו עשינו את ההשוואה על כניסה לאשכול בנושא האשפה, אז התייחסנו לגני הדס.

עפר לוי: אני מבין.

אלעד ארזי: ואז אמרנו, ובצדק אמרנו, בנושא הזה, אם אנחנו מתייחסים גרידא לסיפור, לנושא הכלכלי, החיסכון הכלכלי, אין חיסכון. אז, היום, עכשיו יש פה אירוע אחר, כי היום אנחנו מפנים לדודאים במחיר אחר.

עפר לוי: אבל יש היבטים סביבתיים כמובן.

אלעד ארזי: לא, ברור, אני סתם אומר.

ברוריה אליעז: איזה הבדל יש היום לעומת גני הדס?

אלעד ארזי: מה ההבדל בין גני הדס למה שאנחנו משלמים? זה כפול?

ימית לוי: היום 330-

ברוריה אליעז: כמה?

אלעד ארזי: כמעט כפול היא אומרת.

ברוריה אליעז: כן, אבל כמה זה כפול?

אלעד ארזי: לא, זה היה 330 היא אומרת.

ענבר כהן: אלף?

אלעד ארזי: היום זה 330 וזה היה כמה? 100?

ענבר כהן: ימית, ה-330 זה כבר לדודאים?

אלעד ארזי: כן.

ברוריה אליעז: היום זה, בואי תגידי אז והיום.

ימית לוי: יש את הפינוי עצמו שהמשאית מפנה, זה תשלום אחד לקבלן שמפנה, ויש את ההטמנה. זאת אומרת שהמשאית לוקחת את הפסולת לאתר כלשהו. ויש עלות כניסה לאתר, ויש עלות הטמנה שזה הולך-

ברוריה אליעז: אבל כל זה מתרכז למספר אחד.

ימית לוי: המספר הזה הוא, לא, בלי המשאיות כרגע, 330 שקל זה העלות-

ענבר כהן: הטמנה.

ימית לוי: להיכנס לאתר ולהטמין.

ענבר כהן: יופי.

אלעד ארזי: כמה העלות של הדס?

ימית לוי: כשבדקנו, עשינו השוואה לתעריפים של אשכול נגב מערבי, ראינו שבאמת המשאיות שלהם עולות, לכאורה זו שיטת פינוי שונה, וזה גם צריך משהו לבדוק אותו יותר לעומק. אז לכאורה היו יותר גדולים וזה, אבל הם היו יותר יקרים בהטמנה משמעותית, ואז ראינו שלא שווה לנו.

ענבר כהן: עם הדס, כשאנחנו שילמנו להדס. והיום כמה הם משלמים?

ימית לוי: היום אין יותר הדס, יש רק דודאים ואנחנו משלמים בעצם את התעריף הגבוה.

ענבר כהן: מצוין. וכמה משלמים-

ברוריה אליעז: אז כמה? מה המספר? לעומת 330.

ימית לוי: 330 זה המספר שאנחנו משלמים היום.

ברוריה אליעז: אז מה המספר שהיה? בכמה גדלנו?

ימית לוי: בערך חצי מזה. פחות או יותר חצי.

ברוריה אליעז: טוב, אז התשובה-

עפר לוי: אבל זה לא רלוונטי-

ענבר כהן: לא, לא, ימית, זו לא השאלה. השאלה היא כרגע. ברוריה צודקת בדבר הזה. אם היום אנחנו משלמים להטמנה בדודאים 330, אם אנחנו מחר נכנסים לצורך העניין לאשכול נגב מערבי, מה הסכם ההטמנה שלהם? כמה היום עולה בנגב מערבי להטמין אשפה?

ימית לוי: העלויות שלהם-

ענבר כהן: כרגע, סתם, מה שאנחנו יודעים פחות או יותר-

ימית לוי: צריך לעשות השוואה מחדש, קודם כל. זו השוואה מחדש, אם רוצים לבדוק מול נגב מערבי-

ברוריה אליעז: אבל צריך להיות איזה נתון שעל סמך זה נתייחס.

אלעד ארזי: בסדר, היא אומרת עכשיו עוד פעם. היא אומרת עוד פעם, בנגב מזרחי, הינה זו סתם דוגמה, בנגב מזרחי כמה אמרנו זה לטון?

דגנית כהן אביטל: לנו אין עם דודאים.

אלעד ארזי: לא משנה איפה שזה לא יהיה.

דגנית כהן אביטל: אם אנחנו נשווה את עצמנו למחירים של נגב מערבי וזה הולך להיות במשא ומתן, אני חושבת שזה 280 שקלים לטון.

אלעד ארזי: היא אומרת שנגב מערבי זה 280 ואצלנו 330, זה 50 שקל לטון. זו כמות אדירה, זה חיסכון אדיר.

חלי אללוף יום טוב: וזה לא משנה באיזה אשכול, כי הם הולכים להשוות את עצמם.

אלעד ארזי: הם אומרים שהפוך, שאשכול נגד מערבי יותר זול. אבל עוד פעם, אני לא נכנס כרגע-

ברוריה אליעז: הבנתי. הבנתי הכל.

אלעד ארזי: משמעות כלכלית אדירה.

ברוריה אליעז: ברגע שאני שומעת מספר, אני מבינה. עד עכשיו עוד לא שמעתי מספר.

עפר לוי: אני לא מצפה כמובן שתהיו אובייקטיביים, אבל עדיין לשמוע מבחינתך, איפה היתרונות היחסיים שלכם, נניח מול נגב מערבי, ואיפה היתרונות היחסיים, אם אתה יכול, גם שלהם? איך אתה רואה את זה, כי ברור שיש נתונים לכאן ולכאן. הנושא של כמובן ציונות, אני מאוד מתחבר-

אליעזר יעקב: אני אגיד את זה שוב-

עפר לוי: מה שאתה יכול-

אליעזר יעקב: לא כמנכ"ל, כי זה לא משנה את התפקיד, משנה שאני, כאזרח מדינת ישראל, אני יכול להגיד מה שאני מכיר. סיפור העוטף, סיפור ה-7.10 שינה את כל מה שקורה בנגב המערבי בהרבה מאוד היבטים. לעיתים זה יתרון ולעיתים זה חיסרון. אני רוצה להגיד לך שברמה התקציבית, מצד אחד השפיעו עליהם

הרבה מאוד כסף, על האשכול ועל הרשויות והתחיל לשלוט שם בלאגן, לא הייתה התאמה בין הביצוע לכסף שזרם ולא היה מספיק תכנון אמיתי, רציני, נכון בעניין הזה, בסדר?

עפר לוי: ובאיזה מקום זה נסגר שם?

אליעזר יעקב: בוא, אתה יודע, המדינה, כאחד שעבר את הפינוי מגוש קטיף, או את הגירוש מגוש קטיף, המדינה, המדינה היא הולכת לאירוע הבא, בסדר? וזה קורה בכל הרמות, ברמת קשר, ברמת תקצוב, ברמת משאבים כאלה ואחרים. אחרי שאמרתי את זה, הרשויות עצמן, ואני קצת פעיל שם נקרא לזה, אז הם התחרטו ואומרות באמת די. מצד אחד, זה אני אומר נגיד ללהבים, אם אני צריך לקבל החלטה, כרגע, יש הרבה יותר קשב שם של הממשלה לעת עתה, מאשר בנגב המזרחי לצורך העניין.

אלעד ארזי: שמע, יש לך אינטגריטי חבל על הזמן. אני אומר לך באמת, זה שאתה עכשיו אומר-

עפר לוי: כל הכבוד, כן.

אלעד ארזי: כל הכבוד.

דגנית כהן אביטל: אבל זאת האמת.

אלעד ארזי: לא, באמת.

אליעזר יעקב: אני יכול להגיד אבל-

דגנית כהן אביטל: אצלנו תשמעו רק את האמת.

אלעד ארזי: מדהים.

אליעזר יעקב: תראו, אני אגיד כך, זה בהיבט, אני רק רוצה להתריע, אם השיקול של איכות סבירה הוא קריטי, תראו, המדינה, שוב, יש לה מחשבה, היא הולכת להעלות את המחירים בצורה מטורפת. זה בכל התחומים. חוקי הפסולת החדשים ילכו ויעלו את המחירים. אני כן אגיד, ברמה של נגב. אני פניתי למשרד לאיכות הסביבה, הוא תמך בזה, החשבות הכללית עצרה את התהליך. יש אפעה ב׳, בסדר? כמו שיש אפעה א׳ של בורדה, מי שמכיר. יש, הולכים להקים את אפעה ב׳. אמרתי רגע, כל הפסולת של מדינת ישראל מגיעה לנגב, בעיקר המזרחי-

** מדברים יחד*

אליעזר יעקב: והמדינה הבינה שאין לה פתרון אמיתי לאורך זמן, ולכן חייבים להקים את הנגב. אמרנו תראו, בוא ניקח את הרשויות של הנגב, שהם יהיו הבעלים, לא רשות אחת שקוראים לה תמר, עם כל הכבוד לה, או חברה עסקית שהיא השותפה הגדולה, ורדיס או כל אחד עם השם שלו. תעבירו את זה למגזר הציבורי

במרחב. הרשויות לפחות ייהנו ממשאבים כלכליים שלהם, מי יותר מי פחות. אמרו לי תקשיב, זה נושא גדול. המשרד תמך, עד שחשב כללי אמר לא, זה שלנו. למה זה שלנו? כי אף אחד ברמה הפוליטית, ברמה של ביחד, לא נלחם על זה. ואני חושב שאחת , אגב, זה לא מאוחר, לטעמי זה עוד בשלבי תכנון עכשיו.

<u>דגנית כהן אביטל:</u> ותיכף זה מתחלפת ממשלה.

<u>אליעזר יעקב:</u> אני חושב שאם הנגב יסכים להיות שם, כי זה הולך להיות אירוע, אני אומר לכם, הרשויות-

<u>אלעד ארזי:</u> עפר, אני רוצה לספר לך, בלה אמרה את זה ואני רוצה לחזק, אליעזר יעיד, כשאני, היו לי שיחות, וגם ימית מכירה אותם, בסדר? שהיו לי שיחות עם ראשי רשויות עכשיו, בחודשים האחרונים, על הצטרפות לאשכול נגב מערבי. האוטומט שהם אמרו לי, אתה יודע מה הם אמרו לי? אנחנו לא רוצים אותכם אנחנו לא רוצים, למה? אני אסביר למה. למה? באה רשות סוציו 9. הרי האשכולות מקבלים כסף על זה שהן-

<u>ברוריה אליעז:</u> אנחנו ננמיך.

<u>אלעד ארזי:</u> אנחנו נגביה, או איך שתגדירי את זה.

<u>ברוריה אליעז:</u> ננמיך מה שהם יקבלו.

<u>אלעד ארזי:</u> ואני אומר לך שאני שוחחתי אישית עם אלון דוידי, עם האנשים כדי לשכנע אותם, חברי׳ה, תתנו לנו, תכניסו אותנו. אנחנו מספר תושבים יחסית קטן, אז זה לא יפגע לכם באשכול. עכשיו, אם היינו באים, אני אומר לך, 100 אלף תושבים או 200 אלף תושבים, עם סוציו 9, היו אומרים לי בואנה, זה יהרוס לנו את האשכול. לא נקבל תקציבים.

<u>ענבר כהן:</u> לא, אני חושבת שזה גם, זה לא רק זה, זה גם יותר מורכב בעיניי כשאני רואה ככה את מפת האשכולות, בסדר? בסופו של דבר, כשאנחנו נכנסים, וזה היה השיח שלי עם אלעד בשבוע האחרון, כשאנחנו נכנסים, אני שואלת לא רק מה קורה מחר, אני גם שואלת מה יקרה עוד שנתיים, עוד שלוש. ואיזה מקום אני רוצה לתפוס בתפיסה האזורית, ואיך אני תופסת את להבים במקום הזה. והתפיסה שלנו זה שלהבים הוא ישוב מוביל, והוא צריך להוביל, אבל הוא צריך להיות שותף מאוד חזק בכל שולחנות הדיונים שיכולים להתקיים, וגם להביא את השיח על דברים שהם משמעותיים לנו כישוב, ולתת את הערך המוסף במקום הזה. כשאני מסתכלת על הפריסה שלכם, ואני מסתכלת על הישובים שנמצאים בסוף בתוך הפריסה, גם ה-7 מול 8 הזה, גם הצרכים של ההתיישבות ושל הפזורה הבדואית, הם דורשים מלא מלא משאבים באופן טבעי ונורמלי, והם פחות עונים לצרכים שלהבים כרגע שואפת אליהם, או המקום שבו אנחנו צריכים להתעסק, ואני אומרת, אני לא מסירה מאלעד כראש רשות, את האחריות להילחם על ההסדרה, על ההסדרה הבדואית, כי אני חושבת שזה כרגע בלב העשייה בנגב, אנחנו חייבים להיות שם אול אין כדי שהישובים של כולנו לא ישנו את פניהם. אבל אני חושבת שהצרכים של אשכול נגב מערבי, ביישובים שקיימים כרגע

באשכול נגב מערבי, גם במה שבלה הציגה, שכרגע הם יותר עסוקים והם יותר תואמים לצרכים של הרשות שלנו.

<u>אלעד ארזי:</u> טוב, חברים, תודה רבה לכם שבאתם. תודה רבה. באמת, תודה על הזמן שלכם. דיברתם פה בגלוי ובפתיחות וביושרה, זה מוערך מאוד. זכו בכם האשכול. תודה רבה לכם.

<u> אליעזר יעקב ודגנית כהן אביטל עוזבים את הדיון</u>*

<u>אלעד ארזי:</u> טוב. טוב, עפר, אני כן רוצה לשמוע את דעתך.

<u>חלי אללוף יום טוב:</u> אני יכולה להגיד כמה משפטים ברשותך ואז תעלה להצבעה.

<u>אלעד ארזי:</u> בטח.

<u>חלי אללוף יום טוב:</u> אני חושבת שמכל הדיון כאן, תראו, כל האשכולות פחות או יותר נותנים את אותם שירותים. האשכולות בינם לבין עצמם כל הזמן משווים את השירותים, את העלויות, כי בסוף כל, כל קבוצת ערים רוצה לקבל את השירות הכי טוב באזור שלה. כן, הממשלה מתחילה לדבר בשפה של אזורית. הרבה מאוד תקציבים מגיעים לאזור ולא למקום. הרבה יותר קל להגשים לקדם דברים כשיש כמה שותפים וזה לא איזושהי בעיית רוחב שפותחת למשרדי הממשלה, אז גם את זה חשוב להגיד. אז מה שאני רוצה להגיד זה שבעצם השירותים הם יהיו זולים או דומים בין אשכול לאשכול. כן, אבל חשוב להבין יותר מהכל שלהבים כל היא צריכה להיות חלק משולחן איזורי, מי שדוחף את סדרי העדיפויות במרחב שהיא נמצאת בה, והיא צריכה להיות שותפה לכל מיני מיזמים כלכליים שהם באזוריות. יש פה ערך שהוא הרבה יותר מהשירותים שהם יקרו, ההוזלות שבשירותים השוטפים שלנו הם יקרו. יש פה ערך שהוא באמת הרבה יותר גדול, והרבה יותר חשוב. ועוד נקודה אחרונה שאני רוצה לומר בהקשר הזה, זה שזה באמת חשוב מי הרשויות שנמצאות בכל אשכול, מה הקשב שיש לכל אשכול, מה לעשות, יחס של 8-7 בין רשויות בדואיות ליהודיות, זה לא יחס טוב בעיני. מאוד נמוך אם בכלל במערבי והתקציב, רהט, כן. יש פה משהו, עדיין, זה בטל ב-60 לעומת מה שאנחנו מדברים במזרחי , וחשוב לקחת את הדברים האלה בחשבון, כי להבים צריכה להיות חלק מסיפור שדוחף קדימה את האינטרסים של המרחב הרלוונטי לה ושחשובים גם לה.

<u>אלעד ארזי:</u> תודה.

<u>עפר לוי:</u> אז אין לי שום ויכוח, ואני מתחבר גם לדברים שהוצגו, גם בישיבה הקודמת וגם עכשיו. אני חושב שזה כן היה ראוי, ואני מודה לכם ומודה גם למנכ"ל שהגיע. כי יש עוד אופציה, זה מה שהיה חסר לי בפעם הקודמת, להבין מה האופציות, להכיר את שתיהן, לקבל נימוקים לכאן או לכאן, ועכשיו נראה לי שזה יותר ראוי לקבל החלטה אחרי שראינו גם שיש אני-

<u>אלעד ארזי:</u> אני-

ברוריה אליעז: חבל שלא שמעתי הייתי חייבת רגע לצאת , את יכולה להגיד את זה בשני משפטים?

חלי אללוף יום טוב: כן, בשני משפטים. אני אומרת שמלבד זה שהאשכולות, נותנים את אותם שירותים, באותם תחומים, כי אזוריות היא אזוריות בכל אחד מהמרחבים. בשלטון המוניציפלי אין יותר מדי חידושים , אלה אותם שחקנים בכל התחומים . כן חשוב מאוד להבין שהממשלה הולכת בכיוון חשיבה אזורית והתקציבים גם הם הולכים בכיוון אזוריות והדברים הם מתקדמים וקל יותר לקדם אותם באזוריות ואני חושבת שהנושאים שמונחים, על השולחן של להבים, הנושאים שחשובים ללהבים, הם נושאים שיכולים להיות מקודמים בשותפויות המתאימות. אז העליתי את סיפור הרשויות החברות , הקבוצה, אם תסתכלי על אשכול נגב מזרחי, יש יחס של 7-8 רשויות בדואיות, הקשב שם הוא אחר, לעומת קשב של הרכב מועצות אחרות, חזקות, עם תקציבים אחרים וכן הלאה, בנגב מערבי. חשוב שלהבים פשוט תהיה חלק מהשולחן, שאם מתקדם משהו אזורי, שהיא תהיה חלק ממי שיש לו סיי לקדם את האינטרסים שלה.

ברוריה אליעז: אני רוצה להבין, כיוון שלא הייתי אז אולי הצגתם אז את הנתונים, אבל אני לא מודעת אליהם. יש מספר של התחייבות כספית שאומרים לנו מהו?

חלי אללוף יום טוב: 50 אלף.

אלעד ארזי: 50 אלף בשנה.

עפר לוי: אנחנו בוחרים איזה שירותים אנחנו רוצים לקבל.

אלעד ארזי: בדיוק.

ברוריה אליעז: 50 אלף בשנה-

אלעד ארזי: מה שיתאים לנו-

עפר לוי: תקין במקרה הקיצוני או זה 50 אלף.

אלעד ארזי: בדיוק. תרצה להיכנס לווטרינריה, תיכנס לווטרינריה, תשלם פעולה על זה. תרצה להיכנס לאשפה, זה אנחנו-

ברוריה אליעז: בין אם אנחנו נותנים למזרחי את זה, ובין אם אנחנו נותנים למערבי?

חלי אללוף יום טוב: כן, אבל אני רוצה להגיד שהיום לקחת יועץ כדי לקדם איזשהו מיזם כלכלי עולה לך כפול. המחשבה של ה-50 אלף שקל על ההשתתפות, היא באמת בטלה בשישים וזניחה לעומת האפשרויות שנפתחות בפני להבים והחסכון השוטף בשירות אחד לפחות.

ברוריה אליעזי: אז עכשיו יותר ברור לי באמת מה שקורה. אני מקווה שזה מספיק כדי שאני אומר את דעתי. אני מקווה. אולי יש עוד נתונים שלא שמעתי.

ענבר כהן: אני חושבת שרק-

ברוריה אליעזי: מה שאני התרשמתי זה שיש, איך הייתי אומרת, יש שיקול קר כספי וכלכלי, יחד עם זאת, לא מדובר בסוף העולם 50 אלף שקל, באמת, אני לא יודעת אם זה, אי פעם-

חלי אללוף יום טוב: שבמכרז אחד אנחנו יכולים לחסוך את זה.

ברוריה אליעזי: אי פעם דנו ישיבה קודמת וישיבה עכשווית ועכשיו אנחנו ממשיכים לדון בינינו וישבנו קודם בבתים והכנו את הישיבה, הכול בשביל, על מה אנחנו מדברים? על כסף קטן. אמנם, נכון, דין פרוטה כדין מאה. אז בסדר, צריך לתת כבוד לכל סכום. וכאן יש לי עצמי התלבטות שלא קל לי איתה. ברגע שהמנכ"ל, אליעזר, מה שמו?

אלעד ארזי: כן, אליעזר לא יודע.

חלי אללוף יום טוב: אליעזר יעקב.

אלעד ארזי: לא משנה.

ברוריה אליעזי: מביא חלוקה דמוגרפית, אני לא רוצה להרחיב את הדיבור עליה, אבל כל אחד חכם ומבין מספיק. חלוקה דמוגרפית, שאנחנו בכל השטח הזה נמצאים רק שליש, אנחנו כל המועצות של השטח המזרחי, אני מניחה שהוא מביא מספרים נכונים-

חלי אללוף יום טוב: הוא אמר את זה בגלוי.

ברוריה אליעזי: כן, וזה שליש מן האוכלוסייה שמאכלסת כאן את כל הנגב המזרחי. זה נתון מדאיג.

ענבר כהן: מאוד.

ברוריה אליעזי: מאוד.

חלי אללוף יום טוב: הקשב הוא אחר בעיני , זה בדיוק מה שאמרתי.

ברוריה אליעזי: אני אומרת, אני רוצה להיות, אני רוצה לחיות בשלום עם שכנים ואני רוצה שרק הכול יהיה בניחותא והכול יהיה בטוב. ובכל זאת, זה נתון שצריך לקחת אותו מאוד ברצינות. מה עוד, שקודם הבהרנו שאנחנו לא מדברים על מיליונים שאנחנו הולכים לחסוך. אז יש לי, אז העליתי על השולחן את ההתלבטות.

אלעד ארזי: טוב, אני חושב שאת דעתי אתם מבינים בין השורות לא סתם עושים את התהליך הזה ולא סתם הבאנו את נגב מזרחי לבקשת עפר. אני מסתכל על האירוע הזה שלנו לכניסה לאשכול, כמהלך שהוא גדול מסכום חלקיו, והיישוב להבים צריך להיות חלק ממשהו שהוא גדול ממנו. וכמו שברוריה אמרה, ברוריה אמרה נכון, יש פה שני היבטים. יש את ההיבט הקר של הכסף, שבעיניי, אין לי ספק דרך אגב, שאנחנו נחסוך פה ונזכה פה להרבה מאוד כסף בזכות המהלך הזה. אמרתי, סיפרתי לכם ששנה שעברה הם קיבלו כל אחד פרויקטור לניהול פרויקטים מטעם, לא זוכרים מי זה היה, בלומברג, נושא האשפה שככל שהזמן עבר שמעתם את אליעזר, הסכומים הולכים לעלות, והכוח של האשכול פה הוא משמעותי. הנושא של הווטרינר שאנחנו עובדים, פסולת אלקטרונית, איכות סביבה. בהיבט הקר, אין פה בכלל בעיניי שאלה. וכמובן יש את, נקרא לזה, את ההיבט האזורי שלנו, הנגב. ואנחנו חלק ממרחב.

ימית לוי: אני אסביר אלעד, המשמעות של מכרזי מדף, היא יכולה להתכנס להרבה כסף, כי היום אנחנו משתמשים הרבה במשכ"ל, ואנחנו משלמים להם עמלה של 7.5 אחוזים. ופה אני אסתמך, למשל, תחושה אחרת, הגזבר של אשכול נגב מערבי שלח רשימת מכרזי מדף, כמו שהראתה דגנית, אם זה בדלק, אם זה בריהוט, אם זה ברכבים. אז זה אומר שתהיה אפשרות להשתמש בהם ולחתוך את העלויות.

ברוריה אליעז: אז זאת אומרת, את מדברת על המזרחי?

אלעד ארזי: על המערבי.

ימית לוי: גם-

חלי אללוף יום טוב: על שני האשכולות.

ברוריה אליעז: טוב, אם זה לא משהו, אם זה לא, ברור לי, זאת אומרת, לא רוצה אפילו לעשות את החשבון לעומת 50 אלף, כמה אני ארוויח או אפסיד. זה כנראה, ב-50 אלף אני לא ארוויח, כנראה, אם אני אעשה את זה לבד. כמו עומר, נגיד. אז אני אפילו לא רוצה לשאול למה הם עושים את זה לבד, אולי הם עשו חשבון שמשתלם להם בסוציואקונומי שלהם ובהכנסות שלהם וכו', שהם ירוויחו 10,000, אני לא יודעת-

אלעד ארזי: ככל שהזמן יעבור-

ברוריה אליעז: אני מוכנה אישית, כאילו תרומה, כן זה יהווה מבחינתנו במקום הרווח אולי שלה, כמה, כמה, אני לא יודעת, כמה, איזשהו, כדי לתרום לחיזוק העניין, איך אני אגיד, הלאומי.

אלעד ארזי: ברוריה, יפה מאוד.

ברוריה אליעז: בוודאי האזורי.

עפר לוי: נשמח גם לקבל עדכונים לגבי כל דבר שעושים-

אלעד ארזי: לא, עפר, אני אגיד יותר מזה. אנחנו בסוף השנה, אמרנו הרי, אנחנו נכנסים כאילו רק בינואר, זה פר שנה. אנחנו נעשה לקראת סוף השנה הבאה איזשהו דיון. נעלה את ה-added value שהיה לנו בזה, מה קרה, מה השתנה, מה זה נתן.

עפר לוי: אני חושב שהסיכון זניח וההזדמנויות-

אלעד ארזי: טוב.

** מדברים יחד*

ענבר כהן: השאלה היחידה היא באמת, עשינו אולי, יועץ משפטי, עשינו איזה בריף מהיר כזה על היכולת לצאת מתוך אשכול, היה ואנחנו מבינים שהוא לא נכון.

אלעד ארזי: היא אמרה לנו בלה, כל שנה צריך לחדש את ההרשמה.

ענבר כהן: לא, הם אמרו לנו שכאילו-

אלעד ארזי: בלה אמרה פה בישיבה הקודמת שכל שנה-

חלי אללוף יום טוב: בכל שנה את יכולה להחליט שלא להצטרף.

אלעד ארזי: את יכולה לא לשלם את ה-50 אלף ובזה סיימת.

ימית לוי: אם הצטרפת לאיזשהו חוזה מכוח האשכול, אז יש תנאים לחוזה, כמו כל חוזה.

ענבר כהן: ואז אני גם מחויבת לאשכול? אני אומרת משהו אחר, אני אומרת, תיכף תעזרו לי לעשות, אני לא בטוחה שאני יודעת מה אני אומרת, אבל אם נכנסתי לאשכול היום, בסדר? בינואר, סבבה? ואני בתוך האשכול. אז אני מבינה שבכל שנה אני יכולה להחליט אם אני יוצאת מהאשכול, אבל וואנס הכנסתי לאחד מההסכמים באשכול, פינוי אשפה, לא יודעת מה, וטרינריה וכדומה. וההסכם הוא, אני מחויבת לחמש שנים. זה גם הנגזרת של המחויבות שלי לאשכול עצמו?

ימית לוי: לא.

חלי אללוף יום טוב: לא לאשכול , להסכם. למרות שלדעתי ההסכם הוא מכח ההצטרפות אבל זה יבדק .

עו"ד עומרי מאירי: לא לאשכול, לפרויקט.

ענבר כהן: אם אני יוצאת מחר בבוקר, אני נכנסתי לאשכול השנה ועשיתי פרויקט לשלוש שנים ואז יצאתי-

עו"ד עומרי מאירי: את מקבלת את ההנחה לגודל. את מקבלת הנחה לגודל, את לא יכולה לוותר על הנחה לגודל אחרי שזה, כי קיבלת הנחה לגודל.

חלי אללוף יום טוב: זה הסכם לשירות.

עו"ד עומרי מאירי: יש לך עכשיו, קיבלת פינוי אשפה לשלוש שנים בתמורה למחיר מסוים, אז זה מה שאת מקבלת לשלוש שנים, לא תוכלי לצאת אחרי שנה. קיבלת כבר מחיר מופחת בשנה הזאת. זה לא קשור לאגד הערים, אגד הערים יבחן כל שנה מחדש.

חלי אללוף יום טוב: לדעתי כל שנה את יכולה להחליט אם כן או לא גם בשירות .

אלעד ארזי: טוב, חברים, ברשותכם, נתקדם. אני מעלה להצבעה הצטרפות של מועצת להבים לאשכול נגב מערבי. אני חושב שזה מהלך מבורך. מי בעד? כולם בעד? ברוריה?

ברוריה אליעז: כן, אבל חבל לי שאני לא תומכת בעניין הלאומי הדמוגרפי.

אלעד ארזי: יאללה, מי בעד? ברוריה-

ברוריה אליעז: אבל למה שלא, לא, לא נוותר על הקטע הזה.

ענבר כהן: תחשבי על ה-7 באוקטובר.

אלעד ארזי: לא, אני רוצה שהיא-

ברוריה אליעז: 7 באוקטובר היה שם, אבל, אבל מה שהולך לקרות במזרחי, אני צריכה לדאוג.

אלעד ארזי: ברוריה, בואי ניתן לזה שנה.

ברוריה אליעז: אני צריכה לדאוג.

אלעד ארזי: ברוריה, בואי ניתן לזה שנה ואז נתקדם. ברוריה, בעד? ברוריה, בעד?

ברוריה אליעז: רק לשנה.

אלעד ארזי: ברוריה בעד רק לשנה. טוב, קדימה. טוב, כולם בעד, ברוריה בעד לשנה.

החלטה: המליאה החליטה פה אחד להצטרף לאשכול נגב מערבי

ברוריה אליעז: נראה איך תהיה התנהגות הסביבה, מה יקרה במדינה. יכולים דברים נורא להשתנות לעומת מה שאנחנו מדברים היום. אני מקווה שהנגב המערבי, נורא מקווה, לא יצטרך עוד חיזוק ועוד חיזוק ועוד חיזוק.

אלעד ארזי: טוב, חבר'ה, אני, אם ברשותכם, אני רוצה רגע להגיד משהו, שנייה פה. יש את הנושא עכשיו שאנחנו צריכים לדבר על הסיפור של הרב, בסדר? הרב מאוד, אני אומר לכם, מאוד רגיש באירוע הזה.

** מדברים יחד*

אלעד ארזי: שנייה, לכם אני אומר, אנחנו מכבים את ההקלטה. בסדר, ברשותכם? כי זה נושא, אנחנו לא רוצים חלילה לפגוע ברב שלנו.

סעיף 6- אישור היקף למשרתו של רב המועצה

אלעד ארזי: יאללה חברים, נושא ראשון זה שכר הרב. אנחנו, בפרוטוקול כתוב, אישור היקף למשרתו של רב המועצה, אתם העליתם שאלה לגבי הדבר הזה. שכר רב היישוב, שאלת הבהרה, 50 אחוז שכר, עומרי, אני רוצה שאתה תתייחס וימית. 50 אחוז שכר הינו ביחס לאיזה סולם, עפר, בסדר? אתם איתי?

עפר לוי: כן.

אלעד ארזי: מהו אחוז המשרה של הרב כיום ביחס לאותו סולם שכר? והאם משרתו הנוכחית מעל 50 אחוז, מה הם מקורות המימון?

ברוריה אליעז: אפשר לדעת למה זה עלה בכלל?

ענבר כהן: לא, זה גם משהו שהמסמך-

אלעד ארזי: אתם יכולים בינתיים להתקדם, אני הולך לשירותים.

ברוריה אליעז: האם הוא כתב מכתב שהגיע לידינו?

ענבר כהן: לא, וגם יותר מזה, המסמך שם הוא מאפריל 25.

ברוריה אליעז: טוב, נשמע.

עו"ד עומרי מאירי: אני מציג קצת רקע , היה הליך משפטי, הייתה פנייה של משרד הפנים, קודם כל בהתחלה של הדברים, תקנות, שירותי דת, כמובן בסדר גודל של היישוב הזה. אז רב הוא מועסק ב-50 אחוז, אלא אם יש הסכמה בין המשרד לשירותי דת לבין המועצה על משהו אחר, המשרד ביקש את עמדתנו, בעצם זו העמדה שאנחנו צריכים כרגע להציג.

ענבר כהן: לא אבל עומרי, זה הסוף, אתה מביא את הסוף, זו לא ההתחלה. בסדר? ההתחלה של רב ביישוב כמו שלנו, הוא לא על תקן רב עיר, הוא על תקן רב אזורי, משם תתחיל. בסדר? זה נקודת ההתחלה. וזה מכניס אותנו לחוזה הסכם העסקה לגמרי שונה. וכל הדיון שאנחנו עושים כרגע, זה שינוי לגמרי של חוזה העסקה. והשאלה פה בכלל, א', איך הגענו למצב הזה, ושתיים, אם יש לנו אופציה לצאת מהסיטואציה הזאת בכלל באופן אחר, לא בפשרה הזאת, וגם עומר עם התקדים, יש לנו סיפור. בסדר, אפרופו סיפור אזורי. יש שם סיפור אזורי, ואי אפשר, אי אפשר לתת את הסוף שלו בעיניי. צריך להתחיל מההתחלה שלו. זה התקדים בעומר, וגם השאלה למה פתאום הוא עלה אם כל הדיון מול הרב בכלל התנהל באפריל 25?

עו"ד עומרי מאירי: הצגת את הדברים נכונה-

ברוריה אליעז: כן, גם אנחנו-

ענבר כהן: ברור-

עו"ד עומרי מאירי: אני מביא לכם את הסיפור של עומר, או זה, כן?

ענבר כהן: בסדר, שם זה-

עו"ד עומרי מאירי: הוא הוציא חוות דעת, דוד כתב חוות דעת. במפורט, עם המכתב של משרד הפנים, אני קראתי כמובן את הדיווחים, דיברתי עם דוד, אכן הסיפור האם זה רב אזורי, שזה תוצאה, אני הצגתי את התקנה 3 א'-

ימית לוי: הליך משפטי שהיה.

עו"ד עומרי מאירי: כן, תקנה 3 א' לתקנות שירותי דת שאומרת את ה-50 אחוז, ולכן בעצם מאחר שאין פה את היקף התושבים, זה הרב האזורי. בבית המשפט יש, גובשה פשרה שמצריכה את הסכמת המשרד לשירותי דת ומצריכה את הסכמת, את הסכמת המועצה. מכאן הגיעו לנושא של ה-50 אחוז. זו הפשרה שתואמת גם את לשון התקנה, בהינתן שאין, בהינתן שאין הסכמה אחרת. כמו שאמרתי, המשרד לשירותי דת ביקש את העמדה שלנו, של המועצה.

ענבר כהן: כן, אבל יש שם משהו שהוא לא ברור והוא הרבה-

עו"ד עומרי מאירי: אז אולי תציגי איזה סימן שאלה. אני אדע למה את מכוונת.

ענבר כהן: כן. בוא, אני אגיד מה אני יודעת ועכשיו תגיד לי איפה החורים בתוך זה, בסדר? זה שיעורי הבית, מה את צוחקת? זה שיעורי הבית, שאני עשיתי אחרי זה, כי זה א', התיארוך על המסמכים הוא תמוה, בסדר? חלק מהמסמכים הם מתאריך של שנה שעברה, למה זה מגיע לפתחנו רק השנה? עכשיו, אנחנו עשינו שיעורי בית, בתוך שיעורי הבית יש את הממצאים הבאים, תקדים בבית משפט של הרב של עומר, שהיה רב אזורי

על שכר איקס, הלך לבית משפט, ניצח בתביעה והוכרז כרב עיר. הפשרה שהמדינה מציעה אחרי התקדים הזה, זה באמת ה-50 אחוז, אבל על תקן משרה של רב עיר, זאת אומרת, האקוויולנטיות בשכר אומרת, הרשות משלמת איקס, אבל כאילו היקפי המשרה היו, אם מקודם הוא היה רב אזורי בהיקף 100 אחוז משרה, עכשיו הוא רב עיר וכדי שהכסף יהיה בבנפיט הפחות או יותר דומה, אז הוא רב עיר עם 50 אחוז משרה, ושם יש לנו שאלה. א', חוזה העסקה הוא שונה לחלוטין. שתיים, יש לנו, התוספת שלנו כרשות היא משמעותית, והדבר, השאלה שלי נשארה בלי תשובה, זה למה עכשיו? מה התעוררנו? הדבר הזה נפתח לפני שנה וחצי.

ימית לוי: זה הגיע לפשרה, זה הליך משפטי שהגיע לפשרה .

עו"ד עומרי מאירי: יש לנו מכתב ממשרד הפנים, בחודשים האחרונים, לא משנים אחורה, שביקש את העמדה שלנו-

אלעד ארזי: צריך להגיד, חברים, אין פה החלטה דרך אגב. זה דיון, אין פה החלטה, זה בית המשפט קיבל החלטה לפשרה ואנחנו צריכים לאשר .

עו"ד עומרי מאירי: הפשרה גובשה, המשרד כדי להגיד אני מסכים עם זה ביקש את העמדה שלנו-

ענבר כהן: אז תגיד לנו מה האופציות-

** מדברים יחד*

ברוריה אליעז: נתתם לנו את הנתון, אבל אין את זה בפנייי. על מה מדובר? על איזה סכום מדובר?

עו"ד עומרי מאירי: כדי לשלם יותר, כן, כי אמרתם זה, אנחנו צריכים את המשרד לשירותי דת, אי אפשר להחליט, אנחנו לא יכולים להחליט חד צדדית, אנחנו צריכים הסכמה, כי בעצם הוא נותן פה שירותי דת. צריך הסכמה של המשרד לשירותי דת. המשרד אשר לשירותי דת אומר לנו עקרונית, אני חושב שהוא צריך להיות ב-50 אחוז, עם היקף התושבים שלכם, זה מה שאני חושב עקרונית.

עפר לוי: וזה מה שהוא קיבל עד היום.

חלי אללוף יום טוב: רקע עובדתי, זה היה בבית דין לעבודה.

עו"ד עומרי מאירי: עכשיו אני רוצה לשמוע את עמדתכם בעניין. זה מה שקרה עכשיו.

ענבר כהן: למה לעמדה שלנו יש משמעות? אני, העמדה שלי זה שאני לא מוכנה שהוא יהיה רב עיר, אני רוצה שהוא יישאר רב אזורי. יש לזה משמעות? יש לזה תוקף בית משפט?

ימית לוי: אני אתן רגע שנייה עוד תקציר, כי אני הייתי בדיון בבית המשפט. וכאילו רק שנייה רקע אחורה, הרב מועסק היום כרב אזורי במאה אחוז משרה, לפי הסכם שדומה להסכם קיבוצי, שכר משולב והוא נקבע על ידי האוצר. ככה השכר שלו נקבע היום. הרב תבע את המועצה בבקשה שיכירו בו כרב עיר. תוך ידיעה שכרב עיר השכר יותר גבוה.

ברוריה אליעז: אבל חוץ מהנימוק שהוא רוצה שכר יותר גבוה, האם, אני לא יכולה כרגע לקרוא את כל העמודים, האם הוא הציג, סיבה, מדוע עכשיו הוא מבקש את זה? קרה איזה שינוי דרסטי בשירותי הדת שלו?

ענבר כהן: רק בגלל התקדים שהיה בעומר.

ברוריה אליעז: רק בגלל עומר? אוקיי.

ימית לוי: גם הרב שם זכה בתביעה והוכר כרב עיר. כך הוא מועסק שם גם היום. והוא גם קיבל רטרו.

ברוריה אליעז: ומה?

ימית לוי: הוא קיבל רטרו.

לורן אבישר אביטן: על סמך מה?

ימית לוי: התקנה שלהם אומרת, זה ציטוט מתוך המסמך של השר לשירותי דת, שלרשות מקומית יהיה רב עיר אחד, אולם בגלל שיש לנו רק רב עיר אחד, אז הוא מבקש להכיר בו כרב עיר ולא אזורי, כי יש רק אחד. אגב, זה קרה גם עם הווטרינרית, גם אותו דבר. היא קיבלה שכר, וטרינרית אחת, לא אזורית, אלא-

ענבר כהן: אז היא גם רוצה להיות עיר?

ימית לוי: אז לא, גם לה הכירו וגם היא קיבלה תוספת שכר. זה על אותו עיקרון.

עו"ד עומרי מאירי: זה לא אומר, אגב, מה שנקבע בעומר זה בנסיבות העניין של עומר, זה לא אומר שעכשיו כל הרבנים כולם יכולים לעשות-

ענבר כהן: לא, אבל ימית אומרת שבהתרשמות שלה בתוך עסקת הפשרה, לכאורה הפשרה שמוצגת לנו, אם אנחנו נגיד היום, אנחנו לא, עוד פעם, אני לא מבינה מה טווח הדיון שלנו. זאת אומרת, מה אני יכולה להגיד עכשיו? שאני לא מסכימה לפשרה הזאת, מחר אני אגיד, תקשיבו, אני לא מסכימה לפשרה הזאת שבסוף, נגיד רגע קונקרטית, הנגזרת הכלכלית שלה, עבור הרשות היא, לפי מה שאני מבינה, יש בערך 3,000 ש"ח לחודש.

ימית לוי: ברוטו.

ענבר כהן: ברוטו, לא משנה, בסוף זה מה שאני מוציאה כרשות.

ימית לוי: זה ללא עלות מעביד.

ענבר כהן: אוקיי, לא משנה. אז נגיד אני אהיה שם ב-6,000 שקל עלות לחודש, לא משנה, 5,000 שקל, תכפילו, זה 60,000 שקל בשנה עוד 50 תרמנו לנגב מערבי עוד 50. היום אנחנו ב-50 שמעבירים הלאה. אז אני אומרת, אם אני, אם אני לא נותנת את זה, הרב על פניו יכול לתבוע את הרשות ואז הוא יהיה 50 אחוז-

עו"ד עומרי מאירי: או לא.

ענבר כהן: או לא.

ימית לוי: הוא יכול להיות גם יותר מ-50 אחוז, וגם הוא יכול לקבל רטרו. ופה בפשרה הזו, השופטת אמרה לנו, כדאי לכם לקחת את הפשרה הזו, כי אין פה רטרו. זה יכול להיות הרבה מאוד כסף.

לורן אבישר אביטן: הנה, ענבר, זה ממש חשוב. אם את הולכת לבית משפט, את יכולה לשלם לו הרבה יותר וגם לשלם רטרו.

ענבר כהן: בסדר, אני לוקחת איזושהי ריזיקה.

** מדברים יחד*

אלעד ארזי: כן, ברוריה.

ברוריה אליעז: אני רוצה לשאול את השורה האחרונה. השורה האחרונה היא שהרב מסכים לפשרה.

ימית לוי: כן.

ברוריה אליעז: תנסחו את הפשרה-

אלעד ארזי: וגם אנחנו.

ברוריה אליעז: תנסחו את הפשרה. מה אומרת הפשרה?

ענבר כהן: לא, אנחנו מוסיפים לו 5,000 שקל בחודש-

אלעד ארזי: 3,000 ש"ח בחודש?

ברוריה אליעז: רגע, ימית-

ענבר כהן: ברוטו, אז 5,000 שקל בערך. אנחנו כרשות משלמים יותר פר שנה בעקבות-

עפר לוי: 5,000 פר שנה.

ענבר כהן: בחודש.

ברוריה אליעזי: אולי ניתן לימית?

ימית לוי: הפשרה היא שהרב יחדל מלעסוק בהסכם של רב אזורי, ויעבור להעסקה לפי רב עיר ב-50 אחוז משרה. המשמעות הכספית היא כ-3,000 שקל ברוטו, כל חודש בשכר.

ברוריה אליעזי: עלייה של 3,000 שקל? ברוטו?

ימית לוי: שכר של רב עיר, הוא שכר שהוא לפי טבלאות, שצמודות לשכר-

ברוריה אליעזי: ו-50 אחוז מזה, זה 3,000 שקל ברוטו נוסף. 50 אחוז או 100 אחוז זה 3,000?

ימית לוי: היום, היום-

אלעד ארזי: 50.

ימית לוי: השכר הוא 16,300 פלוס מינוס.

ברוריה אליעזי: מה, כמה היום?

ימית לוי: 16,300, אחרי השינוי זה יהיה 19,300.

אלעד ארזי: השכר של רב יהיה 19,300, אחרי העלייה.

ימית לוי: היום הוא 16,300 במאה אחוז משרה רב, הוא יעבור להיות 19,300 ב-50 אחוז משרה כרב עיר.

ברוריה אליעזי: 50 אחוז משרה רב עיר וזה יהיה, טוב, אוקיי, חבר'ה. חבר'ה, אנחנו בשנים האחרונות, מאז שהוא משמש כרב אזורי, אני רוצה לשאול, בכמה גדלה הקהילה? באיזה אחוז גדלה הקהילה?

אלעד ארזי: הרב פה בלהבים, משאני ילד.

** מדברים יחד*

ברוריה אליעזי: אבל אני שואלת משהו אחר, הוא מתאריך מסוים, הוא מתאריך מסוים מקבל את החוזה של רב, רב אזורי, אזורי, ב-100 אחוז. מתאריך מסוים, מאיזה, לעומת מאיזה תאריך הוא מקבל רב אזורי?

ימית לוי: מהיום שהוא התחיל-

ברוריה אליעז: חברה, אני לא יכולה לשמוע גם וגם. רגע, כן, תכף, תכף. לא, בדיוק. אי אפשר ככה. אני רוצה פשוט, אם אני עונה, אם בעד או נגד, אני רוצה,-

מרים אלגרבלי: לא, זה דיון, זו החלטה של בית משפט. אי לך השפעה, אין לך יכולת להגיד-

ברוריה אליעז: לא, אבל יש לי-

ענבר כהן: מרים, נשמע לי שכן, אנחנו יכולים להגיד שאנחנו לא-

** מדברים יחד*

ברוריה אליעז: בית המשפט מאפשר, אני רוצה לקבל את הפשרה, אני רוצה. אז אני חותרת לזה. אני חותרת לזה. אני רוצה לומר כך-

ימית לוי: כי הם רוצים את ההסכמה של המליאה-

** מדברים יחד*

ימית לוי: כרגע בעצם יש טיוטה של הסכם שמונחת במשרד הדתות. ההסכם הזה הוא מקובל עלינו, אנחנו בדקנו אותו והסכמנו. גם הרב נפתלי ומי שמייצג אותו, בדקו והסכימו. עכשיו, כדי שמשרד הדתות יסכים להסכם הזה, ולמה אנחנו צריכים שהוא יסכים? כדי שהוא ימשיך לתקצב אותנו כמו שהוא מתקצב אותנו היום ולא יפגע בתקצוב שלנו.

ברוריה אליעז: אוקיי.

אלעד ארזי: וחלק מהתשלום של הרב זה על ידי משרד הדתות.

ברוריה אליעז: כן.

ימית לוי: הם לא מתכוונים-

ברוריה אליעז: אה, זה רק חלק? זה לא משהו צבוע?

ימית לוי: הם לא מתכוונים לממן את התוספת הזו, אבל הם ימשיכו לתקצב אותנו כמו שאנחנו מקבלים היום, כאילו הוא במאה אחוז משרה כרב אזור. שזה גם משמעותי. עכשיו, כדי לאשר את ההסכם הזה, הם מבקשים שאנחנו נקבל את ההסכמה במליאה לשיעור משרה של 50 אחוז-

ברוריה אליעז: את רואה, אנחנו צריכים לומר.

ימית לוי: אז כשתהיה פה ההסכמה הזו, הם כנראה יקדמו ויאשרו את ההסכם הזה, ואז נוכל להטמיע אותו ממש.

לורן אבישר אביטן: לא נראה לי שיש לנו ברירה, יש לנו ברירה?

ענבר כהן: אז זה מה שאני אומרת.

ברוריה אליעז: אם הוא מסכים, אני אומרת ככה, לכל הצדדים זה יהיה מין ווין ווין, מין ווין ווין אם נסכים. גם אצלו זה יעלה במשהו, ואנחנו לא נסתכן גם בלהתחיל לשבור את הראש ותביעה לערכאות יותר גבוהות שעשויות על פי-

ענבר כהן: עלולות.

ברוריה אליעז: עלולות, על פי התקדים של עומר, לאלץ אפילו לשלם רטרואקטיבית.

אלעד ארזי: תודה, ברוריה.

ברוריה אליעז: אני מסכימה-

אלעד ארזי: תודה רבה, ברוריה. יש הצבעה על זה? עומרי, אני צריך להצביע על זה?

עו"ד עומרי מאירי: כן.

אלעד ארזי: חברים, יאללה, מי בעד? מי בעד? הרב, כן.

ברוריה אליעז: אבל כדאי לציין-

אלעד ארזי: ענבר נמנעת, כל השאר בעד.

ברוריה אליעז: כן, אבל כדאי לציין את המשפט, באמת שנגמור באווירה טובה לכבוד ראש השנה, מדובר ברב שלנו.

אלעד ארזי: הרב היקר שלנו.

ברוריה אליעז: באמת שאני אישית חושבת שהציבור שמקבל את השירותים ממנו מרוצה מרב, והוא באמת הוא באמת איש ראוי. חבר'ה, למה אתם מדברים יחד? ולכן, אני רוצה לומר שמשום שהרב מוכן לקבל את הפשרה הזאת, אני רוצה, אני אישית רוצה לכבד את זה, ולתת לזה את הקול שלי, כיוון שהוא מוכן לכך. בסדר?

אלעד ארזי: תודה, ברוריה. טוב, חברים, סיימנו, הצבענו. רק ענבר נמנעת, כולם בעד.

החלטה: המליאה מאשרת ברוב קולות את היקף משרתו של רב המועצה (50%)

סעיף 7- שאילתות

אלעד ארזי: נושא הבא. שיווק המגרשים לאנשי המילואים. מה, מה זה הנושא הזה?

ענבר כהן: רגע, אבל צריך לענות לשידור. מה?

חלי אללוף יום טוב: לא חייבים לעלות יש פרוטוקול מוקלט ומפורסם אחר כך.

אלעד ארזי: מה? בסדר. כן, עפר, רצית, אתה רוצה לשאול את השאלה או משהו? או שהתייחסתי לזה בהתחלה? מחכים להבהרה. תיארתי לעצמי. טוב, אז זה גם סיימנו.

ברוריה אליעז: זה ברור?

חלי אללוף יום טוב: מחכים להבהרה בשבועיים הקרובים-

אלעד ארזי: לגבי הסיפור של המילואים, שלא יהיה ניתן למכור, תצא הבהרה בשבועיים הקרובים, נעדכן אתכם-

ברוריה אליעז: כלומר, זה עוד לא ברור עד הסוף.

אלעד ארזי: נכון, הייתה תקלה במכרז של רמ"י, רמ"י, זה לא מכרז שהמועצה מוציאה.

ברוריה אליעז: על זה שאלנו.

אלעד ארזי: זה יצא, אני מבטיח לכם, תוך שבועיים תצא הבהרה.

ברוריה אליעז: בסדר.

עפר לוי: ומה תהיה המשמעות מבחינת-

אלעד ארזי: אני לא רוצה כרגע להגיד דברים שאסור לי להגיד, בוא נחכה, תצא הבהרה ואני לא רוצה לזה, בסדר? נתעדכן.

עפר לוי: מה היה במכרז הקודם? שם היה סעיף שמונע מכירה?

אלעד ארזי: אני לא זוכר.

ברוריה אליעז: הם שמו לב שהם טעו. הם שמו לב שהם טעו.

אלעד ארזי: אבל עפר, פה זה משהו אחר, בסדר? אנחנו תוך שבועיים נקבל. טוב, שאילתה, מבקשים לקבל מידע לגבי ההתקשרות עם חברת התקשרות חדשות הנגב לצורך שירותי דוברות, איזה סוג שירותים, איזה תקציב ובאיזה עלות, ולנמק מדוע זה ספק יחיד. אז מי רוצה להתייחס לזה? ימית? עומרי?

עו"ד עומרי מאירי: אני יכול להתייחס, כן. תקנות עלויות מכרזים, צו מועצות המקומיות א', מגדיר כמות של המועצה להתקשר בתור ספק יחיד, ככל שלא מדובר בספק שיש עוד ממנו, שיכולים לתת את השירות המוצע. במקרה הזה, איך הם נקראים, ידיעות באר שבע או נכון משהו, היה צורך באמת לשווק או לפרסם את הנושא הזה של המגרשים. יש לנו עמדה של המועצה שזה ספק שיכול לתת את השירות הזה בתפוצה שנדרשת, במקומות שאנחנו מבקשים. נעשה פה כל ההליך של ספק יחיד, עם פרסום, עדיין נמצא באתר המועצה, עדיין אפשר לראות, כל מי שחשב שהוא יכול להגיש הצעה או שיכול לתת את השירות, הוזמן לתת, לא התקבלו עוד הצעות וזו בעצם הסגירה הסופית של ספק יחיד ואין מניעה לאשר אותו.

עפר לוי: תודה. אני רוצה להבין, קודם כל, איזה סוג שירותים? כי זה משהו שלא עשינו עד היום.

אלעד ארזי: לא, עשינו.

עפר לוי: אוקיי, אז הייתה התקשרות עם איזה-

אלעד ארזי: זה קשור, עוד פעם-

עפר לוי: אם לדוגמה כתבות תדמית-

אלעד ארזי: לא, לא, לא, לא, זה רק לטובת השיווק של המילואים.

עפר לוי: אה, זה ספציפית בהקשר הזה?

אלעד ארזי: בטח.

חלי אללוף יום טוב: זה לחשוף את להבים לקהלים שאנחנו מעוניינים בהם .

אלעד ארזי: זה הנושא של המילואים. ויתרה מזאת, ימית יכולה גם להתייחס-

עפר לוי: אז זה לא הובהר. בוועדת מכרזים-

חלי אללוף יום טוב: טוב, הדיון לא הסתיים הדיון בוועדה כי צחי עזב אותנו אז אמרנו שנעלה את זה בוועדה הבאה.

אלעד ארזי: אוקיי, מדובר על טובת המילואים, אז אם זכרוני אינו מטעה אותי, ימית-

עפר לוי: אז זה מוגדר ומגודר למטרה הזאת?

אלעד ארזי: בטח, חד משמעית.

עפר לוי: מאה אחוז.

אלעד ארזי: טוב, הנקודה האחרונה. זה הנושא של תחנת הדלק. גם עומרי, אתה רוצה להתייחס לזה? האם מתחם האוהלים של אנשי השבט הבדואי נמצא בשטח השיפוט של המועצה? מה קורה עם הארנונה שלהם? ואם לא, מה המועצה עושה בנדון?

עו"ד עומרי מאירי: טוב, הבדואים זה נושא מורכב, לא רק בלהבים, בכל הארץ. שמענו קודם את הנגב המזרחי.

אלעד ארזי: גם בבאר שבע, גם בעומר, גם בדימונה, גם בירוחם.

עו"ד עומרי מאירי: בירוחם, לנו יש מועצות-

ברוריה אליעז: אנחנו מוקפים.

שמואל לביא: סליחה, אם אתה גובה מהם ארנונה, אתה תצטרך לתת להם ללמוד פה.

חלי אללוף יום טוב: לא משנה, שמואל-

שמואל לביא: כן נכון-

חלי אללוף יום טוב: רגע, שמואל, שמואל

ברוריה אליעז: אבל התביעה לא אמרה-

חלי אללוף יום טוב: בואו רגע ניתן ליועץ המשפטי לסיים את ההתייחסות שלו ובבקשה אחרי זה נשמע, שמואל. תודה.

עו"ד עומרי מאירי: אני ממש מעדיף בשולחן הזה שלא נתייחס לקצוות שאנחנו לא רוצים להיות בהן. יש סיבה שזה סטטוס קוו שנמשך 30 שנה באזור, לא רק פה. והנושא הזה של הארנונה וכל הדבר הזה, זה חלק ממה שכרוך בהכרה ובהסדרה של היישובים האלה. מדינת ישראל הקימה רשות להסדרה של כל הנושא הזה. זה כרוך במלחמות של חמולות והרבה מאוד, גם רצח בהקשרים האלה. אני חושב שאנחנו מלווים אותו מקרוב גם ברהט, גם בעוד מקומות.

ברוריה אליעז: מה ברהט? ברהט הכול-

עו"ד עומרי מאירי: לא, לא, ממש לא.

ברוריה אליעז: מה, הם לא יושבים על האדמות המאושרות? רגע, אתה מדבר על החלק שפרץ את היישוב?

עו"ד עומרי מאירי: כן, כן. החלק של המסביב.

ברוריה אליעז: אה, זה שהולך לקראת הנגב המערבי.

עו"ד עומרי מאירי: נכון. נקרא מתחם 5 או זה-

ברוריה אליעז: כן, שהוא יצא משם

עו"ד עומרי מאירי: יש עוד המון, המון. אנחנו פוגשים את זה הרבה. כנראה שלהבים לא תפתור את זה, עם כל הרצון הטוב והכל. זה המצב, זה אתגר של מדינת ישראל ואני מקווה שזה יצליח להסתייע. יש הרבה כוונה טובה, הרבה רצון טוב, יש אנשים שעובדים בסוגייה. אני אתן לכם רק במקרה, הסדרה של קרקע, כן? למי שייכת, לאיזה משפחה, לפעמים זה נמשך מעל עשור, מעל עשור רק ההגדרה הזאת של מי הקרקע בין שתי המשפחות. יש לזה הרבה משמעויות והרבה זה. משתדלים להתייחס לזה ברגישות.

לורן אבישר אביטן: אתה יכול לענות על מה ששמואל אמר? זה נכון?

עו"ד עומרי מאירי: מה השאלה?

לורן אבישר אביטן: אם זה יכול לפתוח כל מיני דברים שאתה-

ענבר כהן: ממש לא. לא מעניין ולא כלום. זו בעיה של מדינת ישראל, שמדינת ישראל תתמודד איתה, אני לא זוכרת שבמועצות כמו, הם לא התיישבו אתמול. הן יושבות שם כבר הרבה זמן ואני לא זוכרת שבעבר התעסקנו איתן.

עו"ד עומרי מאירי: לא רק, גם במרכז הארץ, גם במרכז הארץ, בלוד, כלומר, זה לא לוד, זה מועצה אזורית שדות דן, מי שמכיר, יישוב לא מוכר, ממש זה. שקם ככה וזה קיים לעשרות שנים, אפשר להסתכל-

ענבר כהן: כל עניין ההסדרה-

ברוריה אליעז: האם מוכר לך, האם מוכר לך משפטית מצבים שדרשו מהם ארנונה וזה סייע בדרך כלשהי שהם ייעלמו מאותו מקום? שזה קרה? שזה הגיע לבית המשפט?

עו"ד עומרי מאירי: ארנונה זה משהו שאנחנו נבקש מבית, מעסק. במקרה הזה יש שם, את יודעת, עכשיו בקיץ זה כאן, בחורף זה שם. זה לא כזה. הכל נורא ארעי, מבחינת המדינה זה עוד אחד מהאתגרים. ביחד עם מוסדות חינוך, ביחד עם כבישים, ביחד עם ניקוז, ביחד עם אנרגיה, עם המון דברים, זה רק רכיב אחד. אני לא יודע להגיד, ניסיון אפילו. רק המשמעויות הפרקטיות של הדבר הזה, איך בכלל עושים את זה, כן? אתה, מי דופק בדלת ואיפה? הוא חמוש, הוא זה. אני לא מכיר התייחסות של-

ברוריה אליעז: זאת אומרת אין לך מסגרת של בנייה, אין, לא פונים, אין?

יוסי ניסן- תושב נוכח : אנחנו התחלנו בגבייה. שלחנו להם דרישת תשלום.

עו"ד עומרי מאירי: מי זה להם?

יוסי ניסן- תושב נוכח : לשבט.

עו"ד עומרי מאירי: אני לא מכיר שבט-

יוסי ניסן- תושב נוכח : יש חובה חוקית של המועצה, זה לא נתון לבחירה. אין דבר כזה. אין דבר כזה.

עו"ד עומרי מאירי: אני שותף במשרד ומנהל המחלקה למיסוי מוניציפלי. זה הפורטה שלי-

יוסי ניסן- תושב נוכח : המועצה, אלעד לא רוצה להתעמת, אז זה בסדר.

אלעד ארזי: מה אתה עשית? לא עשית שום דבר. אתה משקר. לא עשית שום דבר. 5 שנים לא עשית שום דבר .

** מדברים יחד*

יוסי ניסן- תושב נוכח : אז אני לא משקר. אני לא משקר ואפשר לבדוק עם הגזברית הקודמת.

אלעד ארזי: תראה לנו בבקשה, תראה לנו את זה.

ברוריה אליעז: אתה אמרת עכשיו-

יוסי ניסן- תושב נוכח: זאת החובה שלך-

אלעד ארזי: אתה יכול בבקשה להראות לנו? אתה יכול להראות לנו גבייה-

יוסי ניסן- תושב נוכח : זאת החובה שלך.

אלעד ארזי: אתה יכול להראות לנו גבייה שקיבלת כסף?

יוסי ניסן- תושב נוכח : אנחנו לא קיבלנו כסף.

אלעד ארזי: אתה יכול להראות לנו שגבית?

יוסי ניסן- תושב נוכח: שלחנו-

אלעד ארזי: אני שאלתי, אתה יכול להראות לנו שגבית? אתה יכול להראות לנו את זה?

חלי אללוף יום טוב: לאן שלחת? לאיזה כתובת שלחת? לאן?

יוסי ניסן- תושב נוכח : דפקנו בדלת-

אלעד ארזי: מי דפק-

יוסי ניסן- תושב נוכח : באוהל של המשפחה-

אלעד ארזי: מי, מי עשה את זה? אתה יכול להגיד לנו?

יוסי ניסן- תושב נוכח : אני חושב שמוטי, מוטי היה חלק מזה.

אלעד ארזי: אתה חושב? תראה לנו בבקשה אסמכתא.

יוסי ניסן- תושב נוכח : יש אסמכתא.

אלעד ארזי: תראה לנו.

יוסי ניסן- תושב נוכח : יש. תתקשרי לחגית מחר. תשאלי אותה אם היה דבר כזה ואיפה המסמכים.

ענבר כהן: יוסי, יוסי, הייתה לזה תוצאה?

יוסי ניסן- תושב נוכח : לא, לא, כי אני אסביר לכם. אנחנו קיבלנו את השליטה על השטח הזה רק באמצע הקדנציה שלי-

אלעד ארזי: טוב, חברים-

ברוריה אליעז: אני-

ענבר כהן: אבל אני רוצה להגיד על זה משהו מאוד ברור, אם לא השגת תוצאה למה -

ברוריה אליעז: אמרת עכשיו דבר חשוב-

יוסי ניסן- תושב נוכח : מה זאת אומרת? צריך להפסיק? מה זאת אומרת?

ענבר כהן: אז צריך, אם אתה אומר, אתה אומר, אני יכולה לעשות, לנסות לעשות איתם משהו אחר. עומרי אומר לך משהו ברמה המדינית מול הבדואים-

יוסי ניסן- תושב נוכח : זה לא קשור ברמה המדינית, זה קשור לחובה של המועצה. שהיא חובה חוקית, זה כמו שאני בא אלייך לארנונה ואני אגיד, אני לא יכול לגבות את הכסף. זה לא אותו הדבר.

חלי אללוף יום טוב: זה ממש לא אותו הדבר. הם לא יושבים בשטח תכנוני. הם לא יושבים במקום מוגדר, עם כתובת .

** מדברים יחד*

אלעד ארזי: חברים, חברים. חברים, בואו נתקדם. עומרי, יש פה בן אדם שחמש שנים לא עשה עם זה כלום ועכשיו קופץ. טוב חברים.

ברוריה אליעז: רגע, אבל אני יאיר, יאיר כדאי לשמוע אותו, כי הוא אמר משהו חשוב. שכאילו מאפשר תשובה לכל הבעיה שלנו. אתה אמרת שאתה שייך, אבל חבר'ה, אחד מדבר בשביל שאחרים יקשיבו לו, לא בשביל שאחרים לא ידעו מה הוא אמר. אתה אמרת שאתה שייך לאיזה גוף שמוכר לו כל הנושא הזה, נכון? קודם אמרת דבר כזה. רגע, תחזור על מה שאמרת. כי אני, כי אי אפשר היה לשמוע.

עו"ד עומרי מאירי: אני לא יודע למה את מתכוונת

ברוריה אליעז: מה אמרת לפני זה? אתה שותף?

עו"ד עומרי מאירי: מנהל המחלקה למיסוי מוניציפלי. זה כל מה שאנחנו עושים, מתעסקים בארנונה ובפיתוח. מלווה את המועצה, גם כשהיה פה ראש המועצה הקודם.

ברוריה אליעז: אוקיי, במיסוי המוניציפלי.

עו"ד עומרי מאירי: כן. עכשיו, דיברתי על גוף קודם, אז הזכרתי את הרשות להתיישבות הבדואית. זה אחד הגופים שהמדינה הקימה, שבין היתר זה אחד הסוגיות שמונחות לפתחו. עכשיו אני אומר, הבעיה הזאת היא לא בעיה שלנו.

ברוריה אליעז: כן, את זה הבנתי. חשבתי שהוספת משהו חדש.

עו"ד עומרי מאירי: שגם מוכרת למשרד הפנים שכמובן כל הספרים של הארנונה בכל הרשויות חשופים בפניו.

ברוריה אליעז: אוקיי, לא, חשבתי שהוספת משהו חדש. אוקיי, אתה אמרת שאתה, אתה ענית לשאלה שנשאלה כאן, שאתה רוצה עוד לענות על זה, נכון? מה אמרת?

עו"ד עומרי מאירי: אם את מבקשת משהו נוסף, אני כמובן אתייחס.

ברוריה אליעז: אוקיי.

עו"ד עומרי מאירי: אני חושב שהשבתי-

ברוריה אליעז: אז מה-

עו"ד עומרי מאירי: אני כן הזהרתי לא להגיד פה דברים שאנחנו לא רוצים להגיד בסגירת השולחן-

שמואל לביא: שאלה, אם אזור מסוים לא משלם, משלם ארנונה, ואתה כרשות לא מספק לו-

אלעד ארזי: טוב, חברים, תודה. תודה רבה.

ברוריה אליעז: יש עוד דבר, צריך להסדיר את העניין שאני צריכה להצטרף לאיזו ועדה.

אלעד ארזי: זה אנחנו נעשה, לדעתי, דיון על ועדות בישיבה הבאה.

** מדברים יחד*

ברוריה אליעז: זה לא שאילתה, זה פשוט, אלעד. זו לא שאילתה, זו פשוט עובדה.

חלי אללוף יום טוב: נכון , בסדר, אנחנו נעלה את הוועדות, אני ישבתי גם עם עופר .

לעד ארזי: טוב. חברים, תודה. שנה טובה, אני סוגר את הישיבה. תודה רבה לכולם.

תום הדיון

ריכוז החלטות:

#	תיאור החלטה	הצבעה
2	המליאה מאשרת את פרוטוקול ישיבה מן המניין 8-2026	**אושר: 6 בעד,1 נמנע.**
3	המליאה מאשרת את פרוטוקול שימוש בשם המועצה לצורך רישום קבוצת כדורגל מיום רביעי, ה-12/8/26.	**אושר פה אחד.**
4	המליאה מאשרת את הגדלת תב"ר 451- תכנון והקמת היכל התרבות.	**אושר פה אחד.**
5	המליאה החליטה להצטרף לאשכול נגב מערבי	**אושר פה אחד.**
6	המליאה מאשרת ברוב קולות את היקף משרתו של רב המועצה **(50%)**	**אושר: 6 בעד,1 נמנע.**

תום הדיון